

વિષય-પરિચય.

૧. અધ્યાત્મ ભાવના (સ. કર્પૂરવિજયજી મહારાજ)	૨૬૭
૨. જૈન દર્શનના પદાર્થો-તત્ત્વોની પ્રથમ ભૂમિકા (આત્મવલ્લભ)	૨૬૮
૩. સદાચારનો ભંડાર (સ. કર્પૂરવિજયજી મહારાજ)	૨૭૨
૪. આત્માની શોધમાં. (લે. ચોકસી)	૨૭૩
૫. વિદ્યાનો ખરો અર્થ (અ. ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ)	૨૭૫
૬. મારવાડની યાત્રા. (મુનિ શ્રી ન્યાયવિજયજી)	૨૭૭
૭. પવિત્ર જીવનનું રહસ્ય. (અનુ. અબ્યાસી)	૨૮૧
૮. સુભાષિત મૌક્તિકમાલા (રાજપાળ મ. વ્હોરા)	૨૮૬
૯. ચર્યાપત્ર તથા સંવત્સરીને અંગે એક જરૂરી ખુલાસો (વિજયવલ્લભસૂરિ)	૨૮૯

શ્રી અમરચંદ્રસૂરિકૃત—

શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર (ભાષાંતર)

આ ગ્રંથ જેમાં ચોવીશ તીર્થંકર ભગવાનના ઘણા સંક્ષિપ્તમાં ચરિત્રો આપવામાં આવેલ છે. આટલા ટુકડા, અતિ મનોહર અને બાળજીવો સરલતાથી જલદીથી કંઠાગ્ર પહોં કરી શકે તેવા સાદા, અને સુંદર ચરિત્રો આ ગ્રંથમાં છે જૈન પાઠશાળા, કન્યાશાળા, જૈન વિદ્યાલયમાં ઐતિહાસિક શિક્ષણ તરીકે ચલાવી શકાય તેવું છે. કિંમત દશ આના.

શ્રી જૈન આત્માનંદ શનાજિહ સિરિઝના છપાતાં ગ્રંથો.

૧ શ્રી ત્રિપષ્ટિલાકા પુરૂષ ચરિત્ર (મૂળ બે થી દશ પર્વો) પ્રત તથા બુધાકારે.	૩ શ્રી વૈરાગ્ય કલ્પલતા (શ્રી યશોવિજયજીકૃત)
૨ ધાતુપારાયણ.	૪ પ્રાકૃત વ્યાકરણ કુણ્ડલાવૃત્તિ.

જલદી મંગાવો.

તૈયાર છે.

જલદી મંગાવો

શ્રી ત્રિપષ્ટિલાકા પુરૂષચરિત્ર પ્રથમ પર્વ.

પ્રતાકારે તથા બુધાકારે સુંદર ટાઇપ, ઉંચા કાગળ, સુશોભિત બાઇન્ડીંગથી તૈયાર છે, થોડી નકલો બાકી છે. કિંમત મુદ્દલથી ઓછી રૂ. ૧-૮-૦ પો. જુહ.

શ્રી આત્માનન્દ પ્રકાશ.

પુસ્તક- } વીર સં. ૨૪૬૨-૬૩ આત્મ સં. ૪૧-૪૨ { અંક-
૩૪ } વિક્રમ સં ૧૯૯૨-૯૩ { ૧ થી ૧૨.

સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધ યો જ્ઞાનં વિરતિમેવ ચાપ્નોતિ ।

દુઃસ્થિતિમિત્તમપીદં યેન મુલબ્ધં ભવતિ જન્મ ॥ ૧ ॥

“ સમ્યગ્દર્શનથી વિશુદ્ધ થયેલા જ્ઞાન અને ચારિત્રને જે પ્રાપ્ત કરે છે તે મનુષ્યનો જન્મ દુઃખનિમિત્ત હોવા છતાં સાર્થક-મુક્તિ-ગમન યોગ્ય-થાય છે. ”

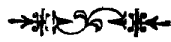
તત્ત્વાર્થભાષ્ય-શ્રીમદ્ ઉમાસ્વાતિ વાચક.

✿ : પ્ર ગ ટ ક ત્તા : ✿

શ્રી જૈન આત્માનન્દ સભા—ભાવનગર.

વાર્ષિક મૂલ્ય રૂા. ૧-૦-૦ ટપાલ ખર્ચ રૂા. ૦-૪-૦

વાર્ષિક અનુક્રમણિકા

નંબર.	વિષય.	લેખક.	પૃષ્ઠ.
૧	પ્રભુ પ્રાર્થના. (કાવ્ય)		૧.
૨	માન સરોવરનો હંસ. (ભગવાનદાસ મન:સુખલાલ મહેતા)		૨.
૩	નૂતન વર્ષનું મંગળમય વિધાન.		૩.
૪	સમ્યક્ જ્ઞાનની કુંચી.	૮, ૨૭, ૫૦, ૭૬, ૯૯, ૧૨૭, ૧૪૮, ૧૭૮, ૨૦૦, ૨૨૭, ૨૪૬.	
૫	શત્રુજયના પવિત્ર ધામમાં.	રા. ચોકસી.	૧૧.
૬	“ કામ ”નું બળવત્તરપણું અને રીલ સુગંધ. (રાજપાળ મગનલાલ ંહોરા)		૧૩.
૭	ધાર્મિક ઉદારતા. (રા. પૂર્ણચંદ્રજી નંદાર)		૧૭, ૨૬.
૮	પાંચ સકાર (રા. વિકુલદાસ મૂ. શાહ)	૨૧, ૬૪, ૯૨, ૧૦૨, ૧૫૮.	
૯	અપરાધ ક્ષમા સ્તવન. (આ. શ્રી. અજિતસાગર સૂરિજી)		૨૫.
૧૦	આત્માની શોધમાં. (રા. ચોકસી)	૩૩, ૬૦, ૮૮, ૧૧૮, ૧૬૮, ૧૯૦, ૨૧૧, ૨૩૬, ૨૬૧, ૨૭૩.	
૧૧	જૈન દર્શનની દ્રષ્ટિએ મનનું સ્વરૂપ. (વલ્લભદાસ ગાંધી)		૩૫.
૧૨	સુભાષિત પદ સંગ્રહ (સ. કર્પૂર વિં મહારાજ)	૩૭, ૫૪, ૮૦, ૧૦૪, ૧૪૦.	
૧૩	મારવાડની યાત્રા. (મુનિ શ્રી ન્યાયવિજયજી)	૪૧, ૧૧૩, ૧૬૪, ૨૪૧, ૨૫૬, ૨૭૭.	
૧૪	સ્વીકાર અને સમાલોચના. ૪૬, ૭૧, ૯૫, ૧૪૬, ૧૯૪, ૨૧૪.		
૧૫	વીર અણ્ણમ. (કાવ્ય) (શાહ બાબુલાલ પાનાચંદ)		૪૯.
૧૬	સિદ્ધ પરમાત્માને ખીરાજવાનું સ્થાન કયું? (સં. વલ્લભદાસ)		૫૩.
૧૭	પર્વતિથિની સ્પષ્ટતા. (મુનિ શ્રી વિકાસવિજયજી)		૬૩.
૧૮	વર્તમાન સમાચાર. ૬૭, ૧૪૭, ૧૭૧, ૧૯૫, ૨૧૬, ૨૬૩.		

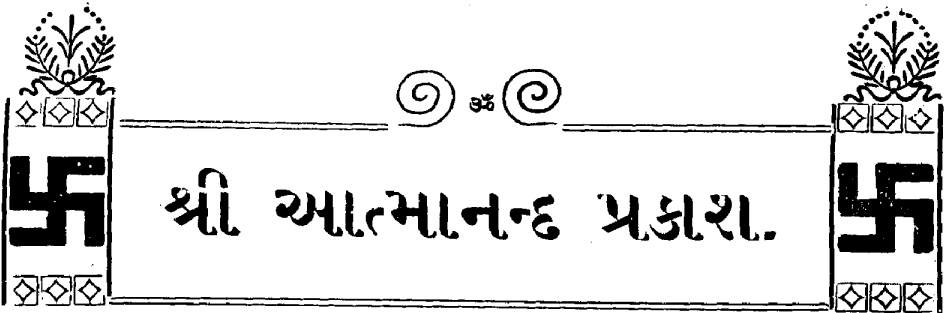
: ૩ :

- ૧૬ પ્રાર્થના. (કાવ્ય) (સં કર્પૂરવિજયજી મહારાજ) ૭૩.
- ૨૦ દ્રવ્યભાવ શ્રી શત્રુજય. (ભગવાનદાસ મનઃસુખલાલ મહેતા) ૭૪.
- ૨૧ વીરત્વ કયું સાચું? (સંપાદક વલ્લભદાસ ગાંધી) ૭૮.
- ૨૨ ચર્યાપત્ર. (A. G.) ૮૪, ૮૪.
- ૨૩ આવતી ચોવીશીના તીર્થકરોનું વર્ણન.
(વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ ગાંધી) ૮૫.
- ૨૪ અધ્યાત્મચોળી મહાત્મા.
આનંદધનજી મહારાજ. (રાજપાળ મ. બેહરા) ૮૬.
- ૨૫ ભવનાટક મેં લખ્યું, લખ્યું. (જ્યેષ્ઠ કાળીદાસ મહેતા) ૮૭.
- ૨૬ જીવનમાં જરૂરી ચર્ચા. (રાજપાળ મ. બેહરા) ૧૦૬.
- ૨૭ સરસ્વતી દેવીના હાથમાં વીણા કેમ ?
(પ્રભુદાસ બેચરદાસ પારેખ) ૧૦૮.
- ૨૮ ઋષભ પંચાશિકા. (ભગવાનદાસ મ. મહેતા) ૧૧૦, ૧૨૩,
૧૭૩, ૧૮૭, ૨૨૧.
- ૨૯ આત્માનંદ જન્મ શતાબ્દિ સ્મારક
સમિતિની સામાન્ય સભાનો હેવાલ. ૧૧૬.
- ૩૦ પંચાસ શ્રી સંપત્તિવિજયજીમહારાજનો સ્વર્ગવાસ. ૧૨૧.
- ૩૧ કોનો વાંક ? (રા. ચોકસી) ૧૨૬.
- ૩૨ વૈરાગ્ય પ્રાપ્તિના સાધનો. (અનુવાદક અભ્યાસી) ૧૩૬.
- ૩૩ સત્સંગના લાભો. (રાજપાળ મ. બેહરા) ૧૪૫.
- ૩૪ મહાવીર સ્તુતિ. (કાવ્ય) (છોટમ અ. ત્રિવેદી) ૧૪૭, ૧૭૧.
- ૩૫ અનેકાંતવાદનું સ્વરૂપ. (સં કર્પૂરવિજયજી મહારાજ) ૧૫૧, ૧૮૦.
- ૩૬ જિનેશ્વર ભગવાનની પ્રતિમા માટે શાસ્ત્રાધારો.
(સંપાદક વલ્લભદાસ ગાંધી) ૧૫૬.
- ૩૭ સાચી હોલિકા (કાવ્ય) (ચંદ્ર) ૧૭૨.
- ૩૮ શરણ પ્રતિપતિરૂપ પ્રકાશ. (સં કર્પૂરવિજયજી મહારાજ) ૧૮૩.
- ૩૯ રાણકપુર તીર્થનો ટુંક
ઈતિહાસ. (મુનિ શ્રી ન્યાયવિજયજી મહારાજ) ૧૮૨.
- ૪૦ પ્રાર્થના. (કાવ્ય) (છોટમ અ. ત્રિવેદી) ૧૮૫.
- ૪૧ જગત્કર્તા ત્રિષે વિવિધ
મતોનું પદ્ય. (મુનિ રંગવિજયજી) ૧૮૬.

: ૪ :

- ૪૨ અર્હન્તો ભગવંત ઇંદ્રમહિતા
પદ્મના કર્તા કેણુ ? (મુનિશ્રી હિમાંશુવિજયજી) ૨૦૨.
- ૪૩ વીરધર્મ પ્રાપ્ત કરવાની કળા-
કુનેહ-હહાપણુ. (સદ્ગુણ કર્પૂર વિજયજી મહારાજ) ૨૦૪.
- ૪૪ આત્મ કલ્યાણ સાધના. (વિકૃલ્લહાસ મૂ. શાહ બી. એ) ૨૦૭.
- ૪૫ ઉઠોને મારા વીર આત્મરામ ! (કાવ્ય) (ચંદ્ર) ૨૨૦.
- ૪૬ વિરોધાભાસપરિહાર-પ્રકાશ (સ. કર્પૂરવિજયજી મહારાજ) ૨૨૪.
- ૪૭ કર્મતત્ત્વ વિષયક શાસ્ત્રો-ગ્રંથો. (સં. વલ્લભદાસ ગાંધી) ૨૩૦.
- ૪૮ પર્યુષણ પર્વ કંઈ તિથિએ
શરૂ કરવા ? (આ. શ્રી. વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી) ૨૩૬.
- ૪૯ મુનિશ્રી હિમાંશુવિજયજીનો સ્વર્ગવાસ. ૨૪૨.
- ૫૦ યાચના (કાવ્ય) (છોટમ અ. ત્રિવેદી) ૨૪૩
- ૫૧ શ્રી વિજયાનંદ સૂરીશ્વર સ્તુત્યષ્ટકમ. ૨૪૪.
- ૫૨ પવિત્ર જીવનનું રહસ્ય. (અનુ. અભ્યાસી) ૨૪૮, ૨૮૧,
- ૫૩ પ્રતિપક્ષ-નિરાસ પ્રકાશ. (સ. કર્પૂરવિજયજી મહારાજ) ૨૫૨.
- ૫૪ શ્રી પર્યુષણ પર્વ સંબંધી નિર્ણય.
(આ. શ્રી. વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી) ૨૫૬.
- ૫૫ અધ્યાત્મ ભાવના (પદ્ય). (સ. કર્પૂર વિજયજી મહારાજ) ૨૬૭.
- ૫૬ જૈન દર્શનના તત્ત્વોની
પ્રથમ ભૂમિકા. (આત્મવલ્લભ) ૨૬૯.
- ૫૭ સદાચારનો જાંઠાર. (સ. કર્પૂર વિજયજી મહારાજ) ૨૭૨.
- ૫૮ વિદ્યાનો ખરો અર્થ. (અ. ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ) ૨૭૫.
- ૫૯ સુભાષિત મૌકિક માલા (રાજપાળ મ. બોરા) ૨૮૬.
- ૬૦ ચર્યાપત્ર ૨૮૯.
- ૬૧ સંવત્સરીના અંગે એક જરૂરી ખુલાસો
(આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મહારાજ) ૨૮૯.

સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધં યો જ્ઞાનં વિરતિમેવ ચાપ્નોતિ ।

દુઃસ્થનિમિત્તમપીદં યેન સુલબ્ધં ભવતિ જન્મ ॥ ૧ ॥

“ સમ્યગ્દર્શનથી વિશુદ્ધ થયેલા જ્ઞાન અને ચારિત્રને જે પ્રાપ્ત કરે છે તે મનુષ્યનો જન્મ દુઃખનિમિત્ત હોવા છતાં સાર્થક-મુક્તિ-ગમન યોગ્ય-થાય છે. ”

તત્ત્વાર્થભાષ્ય-શ્રીમદ્ ઉમાસ્વાતિ વાચક.

પુસ્તક ૩૪ } વીર સં. ૨૪૬૩. આષાઢ. આત્મ સં. ૪૨. { અંક ૧૨ મો.

અધ્યાત્મ ભાવના.

(સંગ્રાહક સદ્ગુણાનુરાગી કર્પૂરવિં)

- આત્મ સામે ધર્મ જે, ત્યાં જનનું શું કામ ?
જન-મન-રંજન ધર્મનું, મૂલ ન એક બદામ. ૧
- માણસ હોણા મુશ્કીલ હૈ, તો સાધ કિહાસે હોય ?
સાધુ હુવા તળ સિદ્ધ બયા, કહેણી ન રહી કોય. ૨
- સાધુ બયા તો કયા હુઆ ? ન ગયા મનકા દ્વેષ,
સમતા શું ચિત્ત લાયકે, અંતરદષ્ટિ દેખ. ૩
- ચેતન કું રપરચો નહીં, કયા હુવા પ્રત ધાર ?
શાલ વિહુણા ખેતમે, વૃથા બનાઈ વાડ. ૪

૧ સાધુ. ૨ આજખો.

૨૬૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સો કહીએ સો પૂછીએ, તા મેં ધરીએ રંગ,
 યાતે મિટેઝ અબોધતા, બોધરૂપ વહે ચગ. ૫
 બહિરાતમ તજ આતમા, અંતર આતમ રૂપ,
 પરમાતમકું ધ્યાવતાં, પ્રગટે સિદ્ધસ્વરૂપ. ૬
 સિદ્ધસ્વરૂપી આતમા, સમતા રસ ભરપૂર,
 અંતરદ્રષ્ટિ વિચારતાં, પ્રગટે આતમ રૂપ. ૭
 અંતર મેલ સખ ઉપશમે, પ્રગટે શુદ્ધ સ્વભાવ,
 અવ્યાબોધ સુખ ઉપજે, કરી કર્મ અભાવ. ૮
 સંતોષી તે સદા સુખી, સદા સુધારસ લીન,
 ઇન્દ્રાદિક તસ આગળે, દીસે દુઃખીયા દીન. ૯
 તે સુખની ઇચ્છા કરે તો, મૂકે પુદ્ગલ સંગ,
 અલપ સુખને કારણે, દુઃખ ભોગવે પ્રસંગ. ૧૦
 ભાવાતમસેં દેખીએ, કર્મ-મર્મકો નાશ,
 જે કરુણા ભગવંતકી, ભાવે ભાવ ઉદાસ. ૧૧
 પરમ અધ્યાત્મ તે લખે, સદ્ગુરુકેરે સંગ,
 તિલુકું લવ સફળો હોવે, અવિહત પ્રગટે રંગ. ૧૨
 ધર્મધ્યાનકો હેતુ યહ, શિવસાધનકે ખેત,
 એવો અવસર કળ મિલે, ચેત શકે તો ચેત. ૧૩
 કર્મ રોગ ઔષધ સમી, જ્ઞાન-સુધારસ વૃષ્ટિ,
 શિવસુખ અમૃત સરોવરે, જય જય સમ્યગ્દષ્ટિ. ૧૪
 જ્ઞાન-વૃક્ષ સેવો ભવિક, ચારિત્ર સમકિત મૂળ,
 અમર અગમ પદ ક્ષણ લહો, જિનવર પદ અનુકૂળ. ૧૫
 ૪ અંતરગત જાણ્યા વિના, જે પહેરે મુનિવેશ,
 શુદ્ધ ક્રિયા તસ નવિ હોવે, ઇમ જાણી ધરે નેશ. ૧૬
 અંતરગતની વાતડી, નવિ જાણે મતિ અંધ,
 કેવળ લિંગધારીતણો, ન કરે નેહ પ્રસંગ. ૧૭

૩ અજ્ઞાન. ૪ આત્મસ્વરૂપ.

સાર—નિજ સ્વરૂપ જે કિરિયા સાધે, તેહ અધ્યાત્મ કહીએ ર-જે શુદ્ધ
 કરુણી કેવળ આત્મશુદ્ધિ માટે જ કરાય તે અધ્યાત્મ, તેથી એકો પાર. તે વગર
 ચાર ગતિમાં ગોચા આવનાં.

જૈન દર્શનના પદાર્થોની પ્રથમ ભૂમિકા.

કોઈ પણ દર્શનનું સ્વરૂપ જણાવતાં તેના તત્ત્વો-પદાર્થોનું જ સ્વરૂપ પ્રથમ બતાવવામાં આવે છે. બીજા દર્શને કરતાં જૈન દર્શનમાં પદાર્થોનું જે સ્વરૂપ આપવામાં આવેલું છે તે ઘણું જ સૂક્ષ્મ, પ્રમાણિક અને પૂર્ણ સત્ય છે, કારણ કે કેવળજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ તે સ્વરૂપ જણાવવામાં આવેલ છે. જૈન-દર્શનમાં બે, સાત અને નવ પદાર્થો જણાવેલ છે. જીવ અને અજીવ (૨) જીવ, અજીવ, આશ્રવ, સંવર, નિર્જરા અને મોક્ષ એમ સાત પુણ્ય, પાપ, એ બે ઉમેરતાં નવની સંખ્યા પણ છે જેને પ્રચલિત નવતત્ત્વ કહેવામાં આવે છે. નવે તત્ત્વોમાં વિચાર કરનાર જીવ હોવાથી પ્રથમ સ્થાન તેને આપવામાં આવ્યું છે. સુક્તિ અને સાંસારિક પ્રવૃત્તિનો વિધાતા પણ તે જ છે. હવે તેની ગતિ, સ્થિતિ, અવગાહના વગેરેમાં ઉપકારક અજીવ પદાર્થો હોવા તેની પછી બીજું તત્ત્વ તેને ગણવામાં આવ્યું છે. ખરી રીતે જગતમાં આ બે વસ્તુઓ જ છે. કર્મભળ સહિત જીવ અને તેને વળગેલ અજીવરૂપ કર્મ બંધ થતો હોવાથી. તેનાથી થતી ગતિ આગતિ તે સંસાર છે, અને તે થવાના આશ્રવ અને બંધ એ બે મુખ્ય હેતુઓ હોવાથી તેમ જ આશ્રવ હોય તો જ બંધ થતો હોવાથી ત્રીજું અને ચોથું તત્ત્વ તેને ગણવામાં આવેલ છે. આશ્રવ અને બંધના (કુદરતના નિયમ પ્રમાણે) બીજાને હોય છે તેમ આના પણ) પ્રતિપક્ષીરૂપ સંવર અને નિર્જરા છે. અને કર્મની સંપૂર્ણ નિર્જરા થતાં આત્માનો મોક્ષ થાય છે જેથી છેવટે સાતમું સ્થાન મોક્ષને આપવામાં આવેલ છે.

મોક્ષ પ્રાપ્તિ માટે સંવર અને નિર્જરા એ અંતર કારણો હોવાથી મોક્ષની પહેલાં બંનેને અનુક્રમે તત્ત્વ ગણાવેલા છે.

જીવોને સુખ ભોગવવામાં હેતુરૂપ શુભ અધ્યવસાયવડે બંધાયેલ શુભ કર્મ તે દ્રવ્ય પુણ્ય અને કર્મને ઉત્પન્ન કરનારો આત્માનો તે પરિણામ તે ભાવ પુણ્ય છે. તેવી જ રીતે દુઃખ ભોગવવાના હેતુરૂપ અશુભ અધ્યવસાય તે દ્રવ્ય પાપ અને અશુભ કર્મને ઉત્પન્ન કરનારો અશુભ પરિણામ તે (ભાવ) પાપ છે. તે મળી નવ તત્ત્વો કહેવાય છે; પુણ્ય, પાપનો આશ્રવ બંધમાં સમાવેશ પણ થતો કહેવામાં આવે છે. કર્મનું આગમન જેને

૨૭૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આશ્રવ કહેવામાં આવે છે, અને સંસારી જીવો સાથે મળી જવું તેને બંધ કહેવાય છે, તેમાં તેનો સમાવેશ આ રીતે થતો હોવાથી સાત તત્ત્વો પણ કહેવાય છે. જગતમાં આ બે સિવાય કોઈ પદાર્થો છે નહિ. જીવો અને અજીવો પૃથક્ રહેતાં જ નથી. જો પૃથક્ રહેતા હોય તો પછી કોઈપણ વસ્તુની સૃષ્ટિમાં અપેક્ષા જ રહેતી નથી. સંસારી જીવ અનાદિ કાળથી કર્મથી (અજીવથી) બંધાયેલો છે, અને તેનો સંબંધ થવાનું કારણ આશ્રવ, તેનો સંબંધ તે બંધ, તેને રોકવું તે સંવર તેના સંબંધનો એકદેશીય કે તદ્દન નાશ તે નિર્જરા અને મોક્ષ. આનો જો બરાબર વિચાર કરવામાં આવે તો દુનિયામાં અન્ય પદાર્થો છે જ નહિ તેમ જણાશે.

જગતમાં જીવ અને અજીવ બે જ પદાર્થો હોવા છતાં તેનો સ્પષ્ટ બોધ થાય તેટલા માટે જ્ઞાની પુરુષોએ સાત અથવા નવ પદાર્થોનું પણ નિરૂપણ કરેલ છે.

હવે જીવ અને અજીવમાં બધાનો સમાવેશ એ રીતે થાય છે કે આશ્રવ તે શુભાશુભ કર્મોને આવવાના કારણરૂપ આત્માનો પરિણામ વિશેષ છે. પરિણામ અને પરિણામીને અભિન્ન માનતાં તેનો તેમાં અંતરભાવ થાય છે. કાર્યનો કારણનો ઉપચાર માનતાં તેનો અજીવ તત્ત્વમાં પણ સમાવેશ થાય છે. કર્મ પરમાણુનું આત્મપ્રદેશો સાથે ક્ષીરનીરની પેઠે મળી જતાં જે આત્માનો પરિણામ કારણરૂપ છે તે જ બંધ તત્ત્વ છે. આ પરિણામને પરિણામીથી જુદો માનવામાં ન આવે તો બંધતત્ત્વ ચેતનરૂપ છે. અને તેનો ઉપર પ્રમાણે ઉપચાર કરી વિચારવામાં આવે તો તેનો અજીવ પદાર્થમાં સમાવેશ થાય છે. આ રીતે નિર્જરા માટે પણ સમજવું, કર્મ પરમાણુઓને બંધોરી નાખવાના કારણરૂપ આત્માનો જે પરિણામ તે જ નિર્જરા છે અને તેને પરિણામ અને પરિણામી ને જુદા નહિ માનતાં તેનો જીવ તત્ત્વમાં સમાવેશ થાય છે અને ઉપર પ્રમાણે વિચારતાં અજીવમાં પણ તેનો સમાવેશ થાય છે.

નિર્જરા એ કર્મનું અમુક અંશી એકદેશીય જર્જરિત કરવાપણું છે, જ્યારે સમસ્ત પ્રકારે સર્વ અંશે બંધોરી નાખવા તે મોક્ષ છે એટલે તેનો પણ ઉપર પ્રમાણે વિચાર કરતાં જીવ અને અજીવ તત્ત્વમાં સમાવેશ થાય છે. જીવને શુભ કર્મોનો બંધ થતાં ભવિષ્યમાં ઉદયકાળે સુખ વૈભવ વગેરે મળે તે પુણ્ય અને અશુભ કર્મોનો બંધ થતાં ભવિષ્યમાં ઉદયકાળે દુઃખ, અશાંતા, વ્યાધિ વગેરે પ્રાપ્ત થાય તે પાપ છે. આના પણ ચાર પ્રકારો છે.

તત્ત્વોની પ્રથમ ભૂમિકા.

૨૭૧

૧ પુણ્યાનુબંધીપુણ્ય, પાપાનુબંધીપુણ્ય, પુણ્યાનુબંધીપાપ અને પાપાનુબંધી પાપ.

જે પુણ્ય ભોગવતાં નવું પુણ્ય ઉપાર્જન થાય તે પછી પણ્ય ભવિષ્યમાં સુખ થાય તે પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય છે. પુણ્ય ભોગવતાં નવું પુણ્ય ન ઉપાર્જન થતાં પાપ ઉપાર્જન થાય તે પાપાનુબંધી પુણ્ય છે. તેના ઉદયમાં સુખ પણ્ય ભવિષ્યમાં દુઃખ આવી પડે છે. પ્રથમ પ્રકાર ઉપાદેય છે; જ્યારે બીજો પ્રકાર ત્યાજ્ય છે.

પાપનું કૃળ ભોગવતાં શુભ અધ્યવસાયને લઈને નવીન પુણ્ય ઉપાર્જન કરવું તે પુણ્યાનુબંધી પાપ છે અને પાપનું કૃળ ભોગવતાં અશુભ અધ્યવસાયને લઈને નવીન પાપ ઉપાર્જન કરવું તે પાપાનુબંધી પાપ છે. જે ત્રીજો પ્રકાર ઉપાદેય અને ચોથો પ્રકાર હેય છે. આ રીતે પુણ્ય પાપનો બંધ, તેનો ઉદય, શુભ અશુભ અધ્યવસાય, તેનું કૃળ એ સર્વ વિચારતાં લોકો પરિણામ જોઈ જોલે છે “ કે લાઈ ધર્મીને ઘેર ધાડ છે અને ધર્મીને ત્યાં દુઃખ છે ” તેનું કારણ ઉપર પ્રમાણે સમજનારને ખરું લાન થાય છે. ધર્મ અધર્મનો વિવેક ભૂલી જનારા મનુષ્યો તેમ માને છે. સુખ છે અને મળશે, સુખ છે અને દુઃખ મળશે દુઃખ છે અને સુખ મળશે અને દુઃખ છે અને દુઃખ મળશે, એ ચાર પ્રકારો છે, માટે ઉપાર્જન કરેલ પુણ્ય પાપનું કૃળ ક્રમ પ્રમાણે શુભ અશુભ મળ્યા જ કરે છે, માટે ધર્મી મનુષ્યોએ-સુખના અભિલાષીઓએ સુખ પ્રાપ્ત થતાં ભાવિકાળ માટે સુખ પ્રાપ્ત કરવા પુણ્ય ઉપાર્જન કરવું જોઈએ. પાપનું કૃળ ભોગવતાં પ્રાણીએ શુભ અધ્યવસાયવડે જાવી માટે પુણ્ય ઉપાર્જન કરવું. તે રીતે ઉત્તરોત્તર આશ્રવ અને બંધમાં સમાવેશ થતાં આ પુણ્ય પાપને, સંવર અને નિર્જરા-અંશથી અને છેવટે સર્વથી દૂર કરી મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવું તે પ્રાણીમાત્રને મુખ્ય સાધ્યપ્રધાન લક્ષ્યબિંદુ છે. આ સાત કે નવ તત્ત્વોનું જ્ઞાન પણ્ય આત્માનું લક્ષ્યબિંદુ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવા મેળવવાનું છે. જૈન દર્શનમાં નવ તત્ત્વોનું સ્વરૂપ ઘણા જ વિસ્તારથી આપવામાં આવેલ છે તેનું સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ પણ્ય જાણવું તે પણ્ય જરૂરી છે, જેથી સામાન્ય રીતે તેનો સરળ ટૂંકો જાવાર્થ માત્ર ભૂમિકારૂપે આ લેખમાં આપવામાં આવેલ છે. જૈન-શાળાઓમાં પ્રથમ ભૂમિકામાં પ્રવેશ જરાબર કરાવવામાં આવે તો આગળ તેનું સ્પષ્ટ સ્વરૂપ સમજવું સહેલું થઈ પડે છે. શિક્ષણના, નીતિના, ક્રિયાચારના,

સદાચારનો ભંડાર

સદ્ગુણોને સૌ કોઈ ધરે છે, સૌને સજ્જન થવું ગમે છે, પરંતુ સદ્ગુણોની શોધ કરી સાધના કરવાની તીવ્ર ઇચ્છા તીવ્ર તમજા બહુ વિરલ જનોમાં જ સાંપડે છે. સદ્ગુણોનો માર્ગ સહેલો નથી તેમ સુપ્રાપ્ય પણ નથી. સદ્ગુણોનો માર્ગ તો દુર્લભ તેમજ દુઃશક્ય (છતાં જરૂર કાળજીપૂર્વક સમજીને સેવન કરવા યોગ્ય છે તે આ રીતે) માનસિક વૃત્તિના દુરાગ્રહો, હઠાગ્રહો અને માન્યતાઓને બદલાવી, તેને મન, વાણી અને કાયાનો સંયમ કરી ત્યાગમાર્ગ જેવા વિકટ પંથે વાળી દેવી, તે કાર્ય મૃત્યુદ્ધારે પહોંચેલા માનવીના, સંકટ કરતાં પણ આકર્ષક સંકટ છે. તે સદ્વર્તનની આરાધના કરનારને શક્તિ હોવા છતાં પળેપળે ક્ષમા રાખવી પડે છે. જ્ઞાન, બળ, અધિકાર અને ઉચ્ચ ગુણો હોવા છતાં સામાન્ય જનો પ્રત્યે પણ સમાનતા અને નમ્રતા ધારવી પડે છે, વૈરીને વલ્લભ ગણવા પડે છે. અન્યના દુર્ગુણોની ઉપેક્ષા કરવી પડે છે. સેંકડો સેવકો હાજર હોવા છતાં સ્વાવલંબી અને સંયમી બનવું પડે છે. સેંકડો પ્રલોભનોના સરળ દેખાતા માર્ગ પર મીટ ન માંડતાં ત્યાગની સાંકડી અને ગહન કેડીમાં ગમન કરવું પડે છે. આ બધું સ્નેહભર્યા હૃદયે અને ઉછરંગે સહન કરી, ઉત્સાહપૂર્વક આગળ વધ્યે જાય તે સદ્ગુણોનો સંગ્રહ સાચવી શકે છે, પચાવી શકે છે અને તેનું સત્વ ચૂસી શકે છે.

આવા સદાચારી સાધુને ક્યાં ક્યાં અને કેવી રીતે જાગૃત રહેવાનું હોય છે તે માનસિક, કાયિક અને વાચિક એમ સંયમના ત્રણે અંગોના લિન્નલિન્ન દષ્ટિબિંદુઓથી આપેલી સળંગ વિચારણા આ અધ્યયનમાં આપેલી છે કે જે સાધકના જીવન માટે અમૃત સમાન પ્રાણ પૂરે છે. ઈતિશમ્ —(સંગ્રહિત)

તત્ત્વજ્ઞાનના વિષયોની પ્રથમ ભૂમિકા બાળકોના મગજમાં સચોટ સુંદર અને સરળ રીતે સમજાવવામાં આવે તે: શિક્ષણશાળાઓનો ઉદ્દેશ બરોબર સચવાયો કહેવાય. તેમ થવાની જરૂર વર્તમાનકાળ માંગે છે. (સં-આત્મવલ્લભ)

આત્માની શોધમાં.

લે૦ સમન્વય

વિનયકાંત ! ચોમાસી ચૌદશ નજીક આવતી હોવાથી, અને મારે પણ અહીંથી અન્યત્ર વિહાર કરી જવાની ઇચ્છા હોવાથી આપણી વાતનો આજે છેડો આણુવાનો મેં નિર્ધાર કર્યો છે. નોંધી રાખવા જેવી બાબત છે કે જેને આત્મત્વનું યથાર્થ જ્ઞાન થયું છે એ વ્યક્તિ ગમે તેવી મહાન્ અને વિદ્વાતામાં અથપદે હશે તો પણ એનામાં સરળતાનો શુણ્ણ અદ્ભુતપણે રમણ કરતો દૃષ્ટિગોચર થશે. એનામાં સ્વશક્તિ પરની મુસ્તાકી કરતાં જલ્પીરુતા અને અન્યમાં પણ પોતાના જેવો જ આત્મા વાસ કરે છે એ માન્યતા બેર કરતી અનુભવાશે.

એ જ વલણે પ્રખર વિદ્વાન્ શ્રી ભદ્રબાહુસ્વામીને સંઘાજ્ઞા શિરોધાર્ય કરવા પ્રેર્યા. વિદ્વત્તા ગર્વ માટે ન થઈ પણ સંઘ એ વ્યક્તિ કરતાં સવિશેષ અને મહાન્ સત્તા છે એ સમજવાના ઉપયોગમાં આવી. આત્માની પિછાન પરસ્પર બાકડી બાધવામાં નહીં પણ લિન્ન લિન્ન દૃષ્ટિબિન્દુઓનો સમન્વય કરવામાં સમાયેલી છે એ તેઓશ્રીએ જે પગલું જાયું તે ઉપરથી પુરવાર થયું.

આવા તો કેટલાયે દાખલા ટાંકી શકાય. મહાન્ તાર્કિક શ્રી સિદ્ધસેન દ્વિવાકરજીએ ધાયું હતે તો સંઘમાં એક બુદ્ધો ફાંટો ઊભો કરી શક્યા હોત ! તેમના સમયમાં જલે પ્રાકૃત ભાષા બેર કરતી રહી શકી હોય પણ પાછળથી સંસ્કૃત ગીરામાં જૈન સાહિત્ય ઓછું નથી સર્જાયું. આમ છતાં સંઘે માત્ર તેઓશ્રીને એક વાક્ય બદલ સંઘબહારની આજ્ઞા ફરમાવી અને જેમને આત્માની ઓળખ થઈ છે એવા એ મહાન્ વાદીએ હસતે મુખે તે વધાવી લીધી : એટલું જ નહિ પણ, એ જલ્પીથી કેમ દૂર થાય અને સંઘ પુનઃ પોતાને કેમ સ્વીકારે એ સારું સખત પરિશ્રમ સેવી શાસનપ્રભાવનાનું મહાન કાર્ય કરી દેખાડયું. આ બનાવના તળીયે દૃષ્ટિ ફેંકવાથી સહજ દેખાશે કે મહાત્માઓના અંતર આત્મશક્તિની સાચી પિછાનથી રંગાયેલા હતાં. સાચી સમજ તેમના હૃદયમાં ઘુંટાઈ ચૂકી હતી. તેઓને માની લીધેલા માન અપમાન કરતાં શાસનસેવાની અને એ દ્વારા સ્વઆત્મકલ્યાણ સાધવાની રહ લાગી હતી. એટલે જ તેઓ સ્વજીવનનો ઉત્કર્ષ બેઠે રહ્યા હતાં.

૨૭૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

એ વેળા ‘હું કહું તે જ સાચું છે.’ એવા વાક્ય વદનાર કરતાં અમુક અપેક્ષાથી મારું કથન સત્ય છે એમ કહેનાર વધુ સંખ્યામાં હતા. એ સમયે અમુક આમ વદે છે, બીજા આમ કહે છે, તત્ત્વ કેવલી જાણે એમ સ્પષ્ટ ઉચ્ચારનાર નવાંગી ટીકાકાર શ્રી અભયદેવસૂરિ જેવા વિદ્વાનોની ખોટ ન હોતી. આ રવૈયો કેટલાય સમય સુધી ચાલુ રહ્યો છે. અનેકાંત દર્શનના અનુયાયી માટે અપેક્ષા પ્રતિ તો સહજ દૃષ્ટિ નાખવાની અગત્ય ગણાય. નહિ તો પછી ‘સ્યાત્ અસ્તિ કે સ્યાત્ નાસ્તિ’ નો ઉપયોગ શો? ઢાલની એક બાજુ જોનાર સુભટો લડે પણ ઢાલની બંને બાજુ અવલોકનાર વિદ્વાનો શા કારણે લડે? એ કક્ષાના મહંતો બાંધ ચઢાવતા નજરે આવે ત્યારે સમજી લેવું કે ક્યાં તો ઢાલની એ બાજુ જોવાણી નથી અથવા તો પૂરી વિદ્વત્તા પરખાઈ નથી. એ વેળા નિઃસંદેહ કહેવું પડે કે આત્મ પિછાન હજી તેમનાથી ઘણું દૂર છે.

વિનયકાંત, હવે ત્હને સમજાયું હશે કે હું જે આત્માની શોધમાં મંડયો હતો તે શા કારણે?

હા, પૂજ્યશ્રી, આપના આશયનો મને જરૂર તાગ જણ્યો છે. જે કાળે વિજ્ઞાન વિદ્યુત વેગે આગળ વધતું હોય, અને જે સમયે જન સમાજમાં તત્ત્વ લાલસા પ્રતીત થઈ હોય તે કાળે અને તે સમયે કેવળ હુદ્રવાદમાં, સમજવિહુણા ક્રિયાકાંડમાં, અર્થહીન ઝઘડામાં, અહંતા ને મોદાઈની મારામારીમાં કે શાસ્ત્રાર્થની સાઠમારીમાં રમ્યાપરમ્યા રહેવું અને દેશકાળને અનુરૂપ કાર્યો હાથ ન ધરવા એ સાચા આત્મજ્ઞાનીને શોભે છે ખરું?

આજની ખેંચતાણ કેના માટે છે? માનવ ખોળીયારૂપ ટુકડાની વાહવાહ અર્થેજ ને! એનાથી શાસનની કઈ સેવા સર્જાઈ છે? એથી શાસ્ત્રની કઈ શુચિ ઉકેલવી છે? એ માર્ગથી જન સમાજ કયા ઉન્નત શિખર પર આરોહણ કરવાનો છે?

સમયનો સદુપયોગ કરી, પ્રાપ્ત સાધનોનો યોગ્ય લાભ મેળવી એ દ્વારા શાસનનો વિજય વાવટો વિસ્તૃત પ્રદેશ પર ફરકાવવાને ટાણે, માત્ર ગૃહ-કલેશમાં ગુંથાઈ રહી વાડા અને તડા વધારવા એ શું ઉચિત છે? તો આત્માની શોધ અધુરી છે એમ કહેવું જ પડે ને? ત્યાં તો ‘સિદ્ધાચળ ગિરિ ભેટયા રે ધન્ય ભાગ્ય હમારા’ એ પદ સંભળાણું અને વાર્તાલાપનો અંત આવ્યો.

ચોકસી

વિદ્યાનો અરો અર્થ—પ્રયોગ

ભારતના દાર્શનિક સાહિત્યમાં વિદ્યા શબ્દનો પ્રયોગ ઘણા જાગે અધ્યાત્મ વિદ્યા અથવા મોક્ષવિદ્યાના અર્થમાં થયેલો છે.

સ્કુલ કે કોલેજનો કોઈ પણ વિદ્યાર્થી એમ સમજે છે કે ચોતે અરેખરૂં વિદ્યાધ્યયન કહી રહેલ છે તો તેમાં તેની ભૂલ છે. તે શિક્ષાર્થી છે પરંતુ વિદ્યાર્થી નહિ. જોવામાં આવે છે કે જે અર્થમાં વિદ્યાનો પ્રયોગ આજકાલ થઈ રહ્યો છે તેનો સમગ્ર રીતે શબ્દ દાર્શનિક શાસ્ત્રના સાહિત્યમાં કયો છે તે જાણવું જોઈએ. મનુષ્ય જીવનમાં તેનાથી ઉપલબ્ધ થતાં જ્ઞાનનો શું ઉપયોગ છે અને વાસ્તવિક રીતે વિદ્યા સાથે તેનો શું સંબંધ છે ?

જે વિદ્યાર્થી સંસારમાં જટકવું પડે અને આત્માની છેવટે ક્રમે ક્રમે પણ ઉન્નતિ ન થતી હોય તે અવિદ્યા કહેવાય છે. જે મનુષ્ય કેવળ અવિદ્યાની જ ઉપાસના કરે તે ઘોર અંધકારમાં જ જટકે છે. વિદ્યા અને અવિદ્યાનું ફળ અલગ અલગ છે. જે વિદ્યા અને અવિદ્યા જાનેને અરેખરી રીતે જાણે છે તે મનુષ્ય અવિદ્યાને જાણી, વિદ્યાવડે સંસારનો પાર કરી તેનાથી અમૃત તત્ત્વ પ્રાપ્ત કરે છે. અવિદ્યા તે વ્યવહારિક જ્ઞાન અથવા ભૌતિક વિજ્ઞાન છે. તેમાં જ્ઞાન છે પરંતુ યથાર્થ રીતે પરિવર્તનશીલ અવાસ્તવિક પદાર્થનું (અસમ્યક્) જ્ઞાન હોવાના કારણથી અપૂર્ણ અથવા ભ્રમાત્મક (અસમ્યક્ જ્ઞાન) છે છતાં મનુષ્ય જીવનમાં અનાવશ્યક પણ એટલા માટે નથી કે તે વિદ્યાનું કારણ અથવા સહાયક છે. આધુનિક વિદ્યા શબ્દનો પ્રયોગ આ પ્રકારે અવિદ્યાને લઈને થઈ રહ્યો છે.

જે કે જગતમાં વિદ્યા અને અવિદ્યાનું સ્થાન તેના તેના સ્થાને મહત્ત્વપૂર્ણ છે. એક કારણ જીભું કાર્ય છે. જે મનુષ્યે કેવળ વ્યવહારિક ભૌતિક જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરેલ હોય અને અધ્યાત્મિક જ્ઞાનનો અનુભવ ન હોય કે ન મેળવ્યું હોય તે મનુષ્યને જ્યાં ભૌતિક જગતની સારી અપૂર્ણતા થાય કે પછી છૂટી જાય છે ત્યારે તે અંધકારમાં જટકે છે કે જે વખતે તેને વાસ્તવિક (આધ્યાત્મિક) જ્ઞાનના સૂર્યના દર્શન થવા પણ મુશ્કેલ છે. તેમજ સંસારી ગૃહસ્થાશ્રમી મનુષ્ય માત્ર વ્યવહારિક જ્ઞાનની અવહેલના કરતાં એકલું આધ્યાત્મિક

૨૭૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

જ્ઞાન લેવા જતાં તેને પણ અંધકારમાં ગોથાં ખાવા પડે છે. ગૃહસ્થ ધર્મથી પતિત થવું પડે છે, કારણ કે સંસારમાં રહેનારને ગૃહસ્થ ધર્મનું પાલન કરતાં ભૌતિક જીવનને પણ પ્રમાણિક અને ન્યાયપૂર્વક ચલાવવાનું હોવાથી તેમજ વ્યવહારિક જીવન પણ ઉન્નત બનાવવાનું હોવાથી તે વિના પણ કદ ભોગવવું પડે છે.

માનવ જીવનને પૂર્ણ બનાવવા માટે બંનેની બંનેના સ્થાને જરૂર છે. ભૌતિક જીવનની આવશ્યકતા વ્યવહારિક શિક્ષણ(અવિદ્યા)વડે પૂરી થાય છે અને મનુષ્યની જીવનયાત્રા તેના વડે પૂરી થાય છે, કારણ કે ઉદર-પોષણને લઈને ઉચ્ચતમ કળા, ઉદ્યોગ, હુન્નર અને વિજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ તેનાથી થાય છે. સમાજ સંચાલનને લીધે આવશ્યક સંસ્થાઓ(જ્ઞાતિ વિગેરે)નો ઉદય પણ સંસારના વ્યવહારિક જ્ઞાનથી થયો છે, તે માટે સંસારમાં તેની પણ આવશ્યકતા છે. વ્યવહારિક જ્ઞાન અને ભૌતિક વિજ્ઞાનનો ઉપયોગ કર્મમાં છે-ભૌતિક જ્ઞાન, અધ્યાત્મ જ્ઞાન વિના આદર્શહીન અથવા અપૂર્ણ છે. ભૌતિક જ્ઞાનથી દુનિયામાં બાહ્યરૂપનું અધ્યયન થતું હોવાથી તે પરિવર્તનશીલ તથા વિનશ્વર છે. વિશ્વના આધારભૂત અને મનુષ્યનું આત્મકલ્યાણ તો પરમ તત્ત્વના અનુભવવડે અધ્યાત્મ શાસ્ત્રથી જ થઈ શકે છે. પરમાર્થિક ઉદ્દેશ્ય અને જ્ઞાન વિના ભૌતિક વિજ્ઞાનમાં બૌદ્ધિક સચ્ચાર્ધ આવી શકતી નથી. અધ્યાત્મ શાસ્ત્રના જ્ઞાન વિના લોકસેવા પણ થઈ શકતી નથી. લોકસેવા કરવામાં એ પરમ તત્ત્વનો સર્વ રીતે અનુભવ થવો-હોવો આવશ્યક છે કે જે અધ્યાત્મ શાસ્ત્રથી જ થઈ શકે છે.

ભારતવર્ષનો શુભારે એક હજાર વર્ષનો ઇતિહાસ જોતાં માલુમ પડે છે કે બંને શિક્ષાના સમન્વયની જરૂર છે. વર્તમાનકાળમાં આધુનિક શિક્ષા પ્રણાલિકાથી તો જગદ્વ્યાપી સંકટની આશંકા ખરી માલુમ પડે છે, કારણ કે તેમાં આધિભૌતિક શિક્ષણ અવિદ્યા પક્ષનું અતિરંજનપાણું અને આધ્યાત્મિક પક્ષ શિક્ષાની ઉપેક્ષા થઈ રહી છે, જેથી પરિણામ એ આવ્યું છે કે કળા વિજ્ઞાનની દિવસાનુદિવસ ઉન્નતિ થતી જતી હોવાથી સંયમ અને સુરચિનો અભાવ થવાના કારણે સંસારમાં ક્ષોભ, દુઃખ, કલેશની વૃદ્ધિ થતી જોવામાં આવે છે, વર્તમાન શિક્ષણમાં આધ્યાત્મિક આદર્શનો અભાવ થવાથી જીવનમાં એ દ્રષ્ટિકોણ નથી ઉત્પન્ન થતો કે જીવનમાં વિભિન્ન અંગો અને સામાજિક વ્યવહારમાં સમન્વય અને સુવ્યવસ્થા ઉત્પન્ન કરી શકે. સાહિત્યથી

મારવાડની યાત્રા

(ઐતિહાસિક દ્રષ્ટિએ)

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૨૫૮ થી ૨૬૨)

વરકાણાજી.

મારવાડની મોટી પંચતીર્થીનું અમારે આ છેલ્લું યાત્રાધામ હતું. નાડોલથી ત્રણ માઠે દૂર આ તીર્થધામ છે.

“અંતરીક્ષ વરકાણો પાસ” સકલ તીર્થવંદનની આ પંક્તિઓ બોલતાં રોજ વરકાણાજીને યાદ કરતા તે પૂનિત તીર્થનાં દર્શન કરવાથી ખૂબ જ આદરવાદ અને હર્ષ ઉપજે છે. મૂલનાયકજી શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનની પ્રતિમા પ્રાચીન છે.

વરકાણા ગામ તો તદ્દન નાનું જ છે. બે ઘર જોનોનાં છે, બાકી આ સ્થાન ગોલવાડના જોનોની પંચાયતનું મુખ્ય સ્થાન છે. અને આ મુખ્ય સ્થાનેથી સમસ્ત ગોલવાડમાં જ્ઞાન-રવિનાં તેજસ્વી કિરણો ફેલાવવા માટે સુપ્રસિદ્ધ પંચગંગકેસરી આચાર્ય મહારાજ શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજી મહારાજનાં અને એમના શિષ્યરત્ન આચાર્ય મહારાજ શ્રી વિજયલલિતસૂરિજી મહારાજના લગીરથ પ્રયત્નથી “શ્રી પાર્શ્વનાથ જૈન વિદ્યાલય” ની સ્થાપના થયેલી છે. આવી અનેક સંસ્થાઓ બીલી થાય અને જૈન સમાજમાં અને તેમાં જે મરૂંધરવાસી જોનોમાં વ્યાપ્ત અજ્ઞાનાંધકારને દૂર કરે એ જ જરૂરી છે.

પણ મારા દિલની એક દર્દકથા લખી દઉં ? આવી સંસ્થાઓમાં ઉત્તમ દૈદ્ય ધાર્મિક સંસ્કારો આપે તેવા શ્વેતાંબર મૂર્તિપૂજક જૈન મારતરો જ રાખવા બેઠાં.

માનવ હૃદયના કેમળ ભાવોનો પ્રોત્સાહન નહીં મળતાં સુષુપ્ત વાસનાઓને ઉત્તેજના મળતી જાય છે. ઇતિહાસથી જાતીય અભિમાન અને કવેશની વૃદ્ધિ થઈ રહી છે. અર્થશાસ્ત્રમાં બીજાની કમાણી ઝડપી લેવાની ચિંતા છે. વ્યાપારમાં આંધળા સ્વાર્થની આંધી ચાલી રહી છે. ભૌતિક વિજ્ઞાનના વિકાસથી સ્વાર્થી લોક પણ વિશેષ લાલ ઉઠાવી રહ્યા છે અને તે દ્વારા આજકાલ સંસારમાં વિનાશકારી સાધનોની ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ થઈ રહી છે. આવી પ્રવૃત્તિ લાંબા કાળ સુધી રહેશે તો પત્તો નહીં લાગે કે એ ઉદ્દેશ્યહીન શિક્ષા સંસારમાં ક્યાં સુધી કેટલે ઘસડી જશે. એ સમય અત્યારે આવીને ઉભો છે કે આ જાતની પ્રગતિને રોકવાને પ્રયત્ન થવા જરૂર છે અને અવિદ્યાના આ વ્યવહારિક અને ભૌતિક વિજ્ઞાન પર વિદ્યા-અધ્યાત્મ શાસ્ત્રનું શાસન રહે તેવું વિદ્યા-શિક્ષણ આપવા જરૂર છે કે જેથી સંસારમાં પ્રાણીમાત્ર કલ્યાણ સાધી શકે.

અં ૦ આત્મવલ્લભ

૨૭૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વ્યવહારિક શિક્ષણ પૂરતા અજેન કે દિગંબર માસ્તરો ભણે હોય. તે પણ જૈન માસ્તર મળે તો ધણું શ્રેષ્ઠ છેવટે અજેન રાખતા પડે, પરંતુ વિદ્યાર્થીમાં સાચું જૈનત્વ, એ જૈનત્વ પાછળ મરી શીટવાની તમેન્ના, અને ધર્મને ખાતર સર્વે ન્યોછાવર કરાવની ભાવના જાગે એવું શિક્ષણ આપનાર શ્વેતાંબર મૂર્તિપૂજક ધર્મીક ધર્મીધ્યાયક જોઈએ. આ કામ સુચારિત્રવાન જૈન સાધુ સિવાય બીજા ભાગ્યે જ રીક શકે એ વાત તદ્દન સત્ય છે, છતાં યે શિક્ષકોથી કામ લેવાય ત્યાં શિક્ષકો એવા જ રાખવા જોઈએ હું એક જ દૃષ્ટાંત આપું. ત્યાં વિદ્યાર્થીઓને ફોર્મ-આટનું કામ સુંદર શિખવવામાં આવે છે. અમને વિદ્યાર્થીઓની કળાના નમૂના બતાવવામાં આવ્યા પણ એ કે ત્રણ ચિત્રોને બાદ કરીએ તો બાકી બધા અજેન પુરૂષોને દર્શાવનારાં જ ચિત્રો હતાં. યદિ જૈન માસ્તર હોત તો ક. સ. શ્રી હેમચંદ્રસુરિજી મહારાજ, જગદ્ગુરુ શ્રી હીરવિજયસુરિજી મહારાજ આદિઆદિ અનેક જૈન-શાસનના ન્યોતિધર્મોનાં ચિત્રો તૈયાર કરાવત. તેમ જ આબુ, પાતાપુરી વગેરે જૈન તીર્થસ્થાનોનાં ચિત્રો રજૂ કરાવત આવી ઉત્તમ જૈન સંસ્થાઓમાં યદિ અમારા જૈન વિદ્યાર્થીઓને દૈન ધાર્મિક સંસ્કારો અને જ્ઞાન નહિ મળે તો બીજે ક્યાં મળશે ? આ સાથે જૈન દિક્ષોસોશીનું પણ જ્ઞાન મળવું જોઈએ. આજનો યુગ એવો વિચિત્ર છે કે યદિ જૈન દર્શનનું ઉત્તમ જ્ઞાન વિદ્યાર્થીમાં નહિ હોય તો તેને ધર્મશ્રદ્ધાથી વિમુખ થતાં વાર નહિ લાગે. દરેક જૈન સંસ્થાઓ માટે આગ્રહપૂર્વક લક્ષ્યમણ કરું છું કે વ્યવહારિક શિક્ષણ ગમે તેટલું હોયું અપાય પણ યદિ ધાર્મિક જ્ઞાન અને દૈન ધાર્મિક સંસ્કારો નહિ અપાય તો બાદ રાખશો કે એ વિદ્યાર્થી જૈનો માટે ઉપયુક્ત નહિ નીવડે. આવી સંસ્થાઓદારા અમારે તો સાચા વીરપુત્રો. સાચા શાસનદીપક, શાસનસેવક જૈનો, ધર્મવીર ઉત્પન્ન કરવા છે. જે જે સંસ્થાઓમાં આ કાર્ય જેટલા પ્રમાણમાં થાય તેટલી જ તેની સફળતા સમજી છું. અમે સંસ્થાનું નિરીક્ષણ કર્યું; કેટલીક જરૂરી લક્ષ્યમણો પણ કરી, સંસ્થા જોઈ આણંદ થયો. આવી જ બીજી સંસ્થા આચાર્યમહારાજશ્રી વિજય-લલિતસુરિજી મહારાજના ઉપદેશથી અને સતત પરિશ્રમથી ઉમેદપુરમાં વિદ્યાલય ખુલ્યું છે, પણ ત્યાં જવાનું સહભાગ્ય અમને નથી મળ્યું એટલે એ સંઘથી કાંઈ નથી લખતો.

વરકાણાજીની તીર્થની યાત્રા કરી અમે ત્યાંથી બે ગાઉ દૂર રાણી આગ્યા.

રાણી.

રાણીમાં બાપુ બુદ્ધિસિંહજીની ધર્મશાળા છે વ્યવસ્થા સારી છે. બાપુઓને અનુ-કૂળતા મળી રહે છે. મારવાડની પંચતીર્થીની યાત્રા કરવા જતા ગૃહસ્થને અહીંથી વાહ-નોની સગવડ મળે છે અહીંથી અમે યાત્રા પૂરી કરી મારવાડ તરફ આગળ વધ્યા.

મારવાડ જંકશન (ખારચી)

રાણીથી અમે ધીમે ધીમે મારવાડ જંકશન આવ્યા. અહીં યતિવર્ય શ્રી લલિત-સાગરજીના પ્રયત્નથી એક સુંદર જીનમંદિર તૈયાર થયેલું છે. પાસે જ ધર્મશાળા છે વ્યાપાર અર્થે આવેલા જૈનો અહીં વસે છે. અહીં અમારે શ્રી મહાવીર જયન્તિ ઉજવવાનો વિચાર હતો. અમે શ્રાવકોને બોલાવ્યા જયન્તિની વાત કરી પણ જયન્તિ

મારવાડની યાત્રા-ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ.

૨૯૯

શું ચીજ છે એ કોઈ સમજે જ નહિ. આજના પ્રગતિ યુગમાં અમને આ અજ્ઞાન જોઈ દુઃખ થયું. અમે સમજીએ કે આજે પરમાત્માશ્રી મહાવીર દેવનો જન્મદિવસ છે, તેમનું જીવનચરિત્ર સાંભળવું જોઈએ; પણ પૈસાના પૂજારી એ મહાનુભાવોના ગળે અમારી વાત જલ્દી ન ઉતરી કિન્તુ અમારો દંઠ નિશ્ચય હતો કે આવા સ્થાનમાં તો જરૂર વીર જયન્તિ ઉજવી જ જોઈએ. કેટલાએક યુવાનોને સમજાવી બળર વચ્ચે જ એક સ્થાન નિયત કરાવ્યું. બોરે એ વાગે જઈ વ્યાખ્યાન શરૂ કર્યું. થોડી જ વારમાં અજોનો અને જોનો પણ આવ્યા. પરમાત્મા મહાવીર દેવનું ચરિત્ર સાંભળી ધણીને આશ્ચર્ય થયું. ભગવાનનું ચરિત્ર આવું અદ્ભુત છે? અમે તો કદી સાંભળ્યું જ નથી. પર્યુષણના દિવસોમાં થોડું સાંભળીએ, જન્મને દિવસે નાળીએર વધેરીએ, ત્રણ કલાક સુધી જુદી જુદી દૃષ્ટિથી શ્રી વીરપ્રભુનું ચરિત્ર સાંભળાવ્યું. અજોનો; મુસલમાનો ઉપર ઘણો પ્રભાવ પડ્યો. પછી તો શ્રાવકો કહે-મહારાજ હવે ફરીથી બીજો દિવસે મહાવીર પ્રભુનું ચરિત્ર સાંભળાવો પણ ત્યાં એક બગીચા શ્રવકે આવીને અનિશ્ચય વિનંતિ કરી કહ્યું કે ચૈત્રી-પૂર્ણિમાના દિવસે અમારે ત્યાં ઉત્સવ છે, રથયાત્રા નીકળવાની છે માટે આપ પધારો.

મારવાડ જંકશનથી બીજો દિવસે બગડી પહોંચ્યા-અહીં આપણું સુંદર જિનમંદિર છે. શ્વે. મૂ. શ્રાવકો થોડા છે. બધા ભાવિક, ધર્મપ્રેમી, શ્રદ્ધાળુ અને સુખી છે. પરંતુ સંવેગી સાધુ મહાત્માઓ અહીં બહુ જ અલ્પ સંખ્યામાં આવે છે જેથી સ્થા. સાધુઓની અસર પડે છે. અહીં સંવેગી સાધુઓના વિહારની પૂરેપૂરી જરૂર છે. ચોમાસા ચોખ્ખું ક્ષેત્ર છે. આ પ્રદેશમાં સંવેગી સાધુઓના વિહારના અભાવે સ્થા. અને તેરાપંથીઓ ક્ષાવતા બન્યા છે. તેમનો પ્રચાર વધે છે. મંદિરજમાં દર્શન કરે અને ગુરૂ સ્થા. સાધુ હોય અને કેટલે ઠેકાણે એ જ શ્રાવકો-કે જેમણે ભવ્ય જિનાલયો બંધાવેલાં છે તેઓ જ શ્રદ્ધાવિમુખ થવાથી પોતાના બંધાવેલા જિનાલયની સામુયે નથી જોતા. સ્થા. સાધુઓ ત્યાં ઉતરે છે, આશાનના કરે છે અને શ્રાવકોની જિનાલયની શ્રદ્ધા ઓછી કરે છે.

બગડી બારાપંથી અને તેરાપંથીઓનું આ પ્રદેશનું યાત્રાધામ છે એમ કહું તો ચાલે છે સ્થાનકવાસીઓમાંથી તેરાપંથી મત અહીં જ નીકળ્યો અને ત્યારથી સ્થાનક-માર્ગીઓમાં બારાપંથી અને તેરાપંથી એવાં બે નામ પડ્યાં. ટુંક સમયના ગાળામાં સ્થાનકમાર્ગીઓમાં ૩૫ ટોળા આવે છે. તેરાપંથી વળી જુદા જ છે. આ ટોળા અને મતભેદ મિટાવવા સ્થા. સાધુ કુલચંદ્રજીએ “નાયપુત્ર સમજુસંઘ” નામક એક નવો સંઘ સ્થાપ્યો છે. મિશ્રીજાતજીને સુધર્મા ગરુડ સ્થાપવો છે. આ બધું શું છે? હવે સ્વમતની પુષ્ટિ ખાતર નવાં સૂત્રો રચાય છે પ્રાચીન સુવિદિત આચાર્યદેવોની નિયુક્તિઓ, ભાષ્યો, ચૂર્ણિઓ અને ટીકાઓ છોડી નવી ટીકાઓ જોનાગમ, જોનામાન્યતાથી વિપરીત ટીકાઓ રચાવા માંડી છે. કેટલીક ટીકાઓ છપાઈ ગઈ છે! આ બધું જિનાજ્ઞાના અભાવમાં જ બને છે.

બગડીમાં બે-ત્રણ બહેર વ્યાખ્યાનો આવ્યાં. જનતા ખૂબ ઉત્સાહથી સાંભળવા આવતી કિન્તુ તેરાપંથીઓ તો રમ્ભેને સમકિત ચાલ્યું બન્યું એ ડરથી સંવેગી

૨૮૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સાધુ કે સ્થા. સાધુતાં વ્યાખ્યાન સાંભળવા પણ નથી જતા. જે સ્થાનેથી આરાપંથી જુદા પડ્યા તે સ્થાન આજે ગામ બહાર મોજુદ છે. મૂર્તિપૂજનો વિરોધ કરનારા આ મહાનુભાવો આ સ્થાનને પણ મહત્વ આપે છે. તેરાપંથી વગેરે કેટલાક નમે પણ છે. અસ અહીંથી અમે મરદેશનો અનુભવ કરતા આગળ વધ્યા.

હુંઢીયા નામ તો પ્રસિદ્ધ જ છે. એમાંથી સ્થાનકવાસી અન્યા, પરંતુ મરદેશમાં કેટલાક સ્થા. સાધુઓ સ્થાનકમાં નથી ઉતરતા માટે સ્થાનકમાર્ગી કહેવાય છે; જ્યારે અગડી અને મેવાડ તરફ આરાપંથી અને તેરાપંથી પ્રસિદ્ધ છે તેમજ વ્યાવર, અજ-મેર તરફ આવીસ ટોલા સાધ(સાધુ)માર્ગી શ્રમણોપાસક તરીકે પ્રસિદ્ધ છે. હવે નવાં નામ બહાર પડે છે તે મુજબ નાયપુત્ત સમણસંઘ અને સુધમગિચ્છ, તરીકે પ્રસિદ્ધિ કરવા માંડી છે. જ્ઞાની મહારાજ જાણે હજી ભવિષ્યમાં કેટલાં નામે આ સંપ્રદાય પ્રસિદ્ધિ પામશે ?

આ પ્રદેશમાં શ્રવેતાંબર મૂર્તિપૂજક શ્રાવકો સંવેગી સાધુઓના વિહારના અભાવે સત્ય જ્ઞાનથી વંચિત અને છે. વસ્તુ એ છે કે જેના પિતાએ સુંદર જિનમંદિર બંધાવ્યું છે જ્યારે પુત્ર કંટર સંપ્રદાયવાદી-સ્થાનકમાર્ગી બનેલ છે. મંદિરનો વહીવટ તે છોડવા માંગતો નથી, અને મંદિરમાં આશાતના થાય તોયે મંદિર પોતાના બાપનું બંધાવેલું મંદિર હોવાથી પોતાના કળ્પનામાં મંદિર રાખવા માંગે છે, જ્યારે મંદિરમાં જઈ પ્રભુજીનાં દર્શન કરવાના તો સોગન જ છે ! મંદિર પોતાના બાપે બંધાવેલું છે એમ જરૂર માને પણ શ્રીમાન કદી પણ મંદિરજીમાં ન જાય. સ્થાનકમાર્ગી સાધુઓ પણ હવે વ્યવસ્થિત ચળવળ ઉપાડે છે અને જિનમંદિરમાં જઈ શ્રી વીતરાગદેવની પૂજા અને દર્શન કરનારને મિથ્યાત્વી કહે છે. એ શુભ ક્રિયાને મિથ્યાત્વ અને અધર્મ માનનાર એ મહાનુભાવો જૈનધર્મને વિકૃત કરે છે, પાપબંધન કરે છે. મતની પુષ્ટિ ખાતર જિનવરેન્દ્રની મૂર્તિનાં દર્શન કે પૂજન કરવાથી કર્મબંધન લાગે, મિથ્યાત્વ લાગે કે અધર્મ કહેવાય એવાં શાસ્ત્રીય પ્રમાણો રજૂ નથી કરી શકતા. માત્ર પક્ષગામોહ અને સંપ્રદાય મમત્વ જ તેમના હાથે આવું અકાર્ય કરાવે છે. હું આજે લખું છું તે કોમતા ઉપર આક્ષેપ કરવા નહિં કિન્તુ સંવેગી સુનિરિત સાધુ મહાત્માઓ જાગૃત થઈ સત્ય ધર્મના પ્રચાર માટે આ પ્રદેશમાં વિચરે માટે આ પ્રદેશની વસ્તુસ્થિતિ જ વર્ણવું છું. આ પ્રદેશમાં ગામેગામ જૈનમંદિરો છે. ક્યાંક ક્યાંક તે જિનમંદિરોને તાળાં વસાયાં છે, ક્યાંક ચામચીડીયાંએ ઘર બનાવ્યા છે. આશાતના અને ગંદગીનો પાર નથી. ક્યાંક સ્થા.સાધુઓ જિનમંદિરમાં ઉતરે છે. આહારપાણી અને શયનાદિ કરે છે. મંદિરજીની અગાસીમાં ઉપર જવાનો રસ્તો હોય છે તો માત્ર આદિ પરઠવે અને સ્ત્રીઓનો માસિક ધર્મ નહિં પાળનાર સ્થા. આર્જીઓ (આર્ચીઓ) જિનમંદિરમાં વાસ કરીને રહે છે. પારેવા વિગેરેની આશાતના થાય છે. ક્યાંક જિનમંદિરોમાં પૂરી પૂજા નથી થતી. પૂજારી લોકો પાણી ટોળી જાય છે. દર્શન કરનાર કોઈ નથી. જે શ્રાવકો મંદિરમાં જઈ દર્શન પૂજન કરનાર હતા, તેમને સ્થા. સાધુઓએ દયાદેવીના નામે દર્શન પૂજન બંધ કરાવ્યાં છે. પણ બદલામાં શું આવ્યું એ

પવિત્ર જીવનનું રહસ્ય

અનુ. અભ્યાસી

[ગતિક પૃષ્ઠ ૨૫૨ થી ૨૬૩]

ખની શકે ત્યાંસુધી બધા બિનજરૂરી તથા નકામાં કામોથી તમારો સંબંધ તોડી નાખો. આપણે અનેક વાર કેવળ મળ કરવા ખાતર કોઈની સાથે ગાળ્યાં મારવા લાગીએ છીએ, જ્યાં ગયા વગર કામ થઈ શકતું હોય તેવી જગ્યાએ નકામા જઈએ છીએ, બિનજરૂરી સલાઓમાં ભેગા થઈએ છીએ, કોઈ આવશ્યક કામ ન થાય તોપણ મોટા માણસોની પ્રતીક્ષામાં કલાકોના કલાકો બેસી રહીએ છીએ-આવા પ્રકારના કાર્યોમાંથી બહુ જ સારી રીતે આપણે છૂટી શકીએ છીએ. એવા સાર વગરના કામથી લાભ તો કશો થતો

ખબર છે? મિથ્યાત્વ પૂજન વધું છે. હનુમાનજીનાં દર્શન થાય, કાળીનાં દર્શન થાય, ભૈરવ પૂજાય, પીંપળાનાં ઝાડ પૂજાય, કદરમાં કદર સ્થાનકમાંગીં શ્રાવક ગણેશ પૂજે, પીંપળાની પૂજા કરે છે. વાંધો માત્રજિનવરેન્દ્રની પૂજા મારેજ છે. બસ આમાં આર્યસમાજ ઉપદેશકો આ બધું દંભ અને પાખંડ જણાવી શ્રાવકોને આર્યસમાજ બનાવી દે છે. આજે સેંકડે નેતું ટકા શ્રાવકો સ્થાનકમાંગીંમાંથી આર્ય સમાજ બનેલા છે. એક તો સ્થા. સાધુ વિદ્વાન હોતા નથી. અહિંસાનું પુરું સ્વરૂપ સમજતા નથી. નવી રોશની વાળાઓ આ વિષયમાં ખુબ પ્રશ્નો પુછે છે. સ્થા. સાધુઓ તેનો જવાબ આપી શકતા નથી એટલે યુવાનોને તેમાં સન્દેહ થાય છે. એ સન્દેહ તેમને જૈન ધર્મ છોડવા પ્રેરે છે. જૈન ધર્મની આ વિકૃત દશામાં અમને એક એ પણ કારણ જણાયું કે સ્થા. સાધુઓમાં સેંકડે નેતું ટકા સાધુઓ અજૈનમાંથી-કેટલી વાર હલકી કોમમાંથી આવે છે. તેમને જૈન ધર્મના સંસ્કાર હોતા તથા. તેઓ મિથ્યાત્વ પૂજનનો જેટલો વિરોધ નથી કરતા એવાંયે વધુ વિરોધ જિનવરેન્દ્રની પૂજનનો કરે છે. તેમજ વાસી ખાવું, કંદમૂળ ખાવું અનંતરાય વસ્તુઓ મેળવવી વગેરે સંસ્કારો પણ તેમના જૈનત્વના જ છે. હવે જૈન ધર્મવિરોધી આહાર ગ્રહણને શાસ્ત્રીય બનાવવા નવા શ્લોકો અને પાઠો રચાવામાં માંજ્યા છે. શાસન દેવ સૌને સદ્બુદ્ધિ અર્પે એમ ઇચ્છું છું. આ બધાનું નિમિત્ત છે પ્રાયઃ સવેગી સાધુઓના વિહારનો અભાવ. જૈનધર્મનું જ્ઞાન અને સંસ્કારો ન મળવાના અભાવે અને પક્ષગ્યા-મોહો આ દશા ચાલે છે. તેમાંયે મારવાડની પ્રજા જાણે થોડું અને તાણે ઘણું. પકડ્યું છોડે નહિ. સત્ય જાણવાની વૃત્તિનો પણ અભાવ છે. સાથે જ ધર્મમાં પાછોતો અર્થ નહિ એટલે આ ધર્મપંથ આ પ્રદેશમાં વધુ ફેલાવા માંજ્યા છે. બસ અન્તમાં સુવિહિત સવેગી સાધુઓ આ પ્રદેશમાં પધારે, વિચરે અને ઉપદેશ આપે. લાંબા સમયે જરૂર લાભ થશેજ થશે.

(ચાલુ)

૨૮૨

આત્માનંદ પ્રકાશ

નથી, ઉલટું આપણો અમૂલ્ય સમય નકામો જાય છે એટલે માટે એવા કાર્યોથી બિલકુલ દૂરી જાઓ.

તમારું મનોરંજન એવા પ્રકારનું હોવું જોઈએ કે જેમાં સમયનો અપવ્યય ન હોય, તમારે એવું જોલવા-કુદવાનું પસંદ કરવું કે જેમાં સમય યોદ્ધા લાગે અને જે સ્વાસ્થ્યવર્ધક અને આનંદપ્રદ હોય તથા જેદ્વારા તમને પ્રતીતિ થાય કે તમે સ્ફુર્તિ અને તાજગી પ્રાપ્ત કરી રહ્યા છો પરંતુ તમે એને અત્યાવશ્યક કામ ન સમજી બેસો. એમાં ભૂલેચૂકે પણ વધારે સમય વ્યતીત ન કરો. જે જોલવા-કુદવામાં વધારે સમય ગાળે છે તેની સ્થિતિ તો તે મનુષ્યના જેવી છે કે જેનો માળો પોશાળ પીંછાનો બનેલો હોય છે અને જેના ખોરાકમાં જાતજાતની ચટણીઓ સિવાય કશું હોતું નથી. એવો માણસ શું સાઈ ખાવાનો કે પહેરવાનો હોતો? જોલવા-કુદવામાં વધારે પડતો સમય ગાળવાથી કશો વિશેષ લાભ નથી થતો, તેથી જે રમતમાં વધારે સમય જતો હોય તે છોડી દો અને તેને બદલે એવી રમત પસંદ કરો કે જે તમને થોડા સમયમાં યથેષ્ટ સ્ફુર્તિ આપી શકે.

તમારા દૈનિક કાર્યોમાં પ્રભુની પ્રાર્થના તથા ઉપાસના નિમિત્તે સવાર સાંજ અમુક સમય જરૂર નક્કી કરી રાખો. ગમે તેવી અડચણ આવી પડે તો પણ તેમાં અડચણ ન પડવા દો. ગમે તેટલું જરૂરી કામ આવી પડે તો પણ સવાર-સાંજ જરૂર પ્રાર્થના કરો. પ્રાર્થના કરવાનું કદી પણ ન ચુકો. એને માટે તો એવો દૃઢ નિયમ કરી રાખો કે સંસારની કોઈ પણ શક્તિ તમને તેનાથી અલિત ન કરી શકે. થોડા દિવસોમાં જ એની ટેવ પડી જશે અને પછી તો તમને પ્રાર્થના કર્યાબગર ગમશે જ નહિ.

જ્યારે તમે પ્રભુની પ્રાર્થના કરતા હો ત્યારે તમારું મન પૃથ્વી પર ન જાટકવું જોઈએ. તમારે બાણી લેવું જોઈએ કે બધા સાંસારિક કાર્યોની અપેક્ષાએ પ્રભુની ઉપાસનાનું મૂલ્ય હજારગણું વધારે છે, આપણા જીવનનું સૌથી આવશ્યક અને મહત્ત્વનું કાર્ય તો એ જ છે.

એક વખત ઔરંગઝેબ પાદશાહ જંગલમાં ગયો હતો. ત્યાં નમાઝ પઢવાનો વખત થયો. એટલે આદર પાથરીને નમાઝ પઢવા લાગ્યો. થોડીવારમાં એક સ્ત્રીએ પોતાના પ્રેમીને દૂરથી આવતો જોયો. એટલે તે તેને મળવા માટે દોડી અને ધ્યાન ન રહ્યું કે રસ્તામાં પાદશાહ નમાઝ પઢી રહ્યો છે. તે તેની આદર ઉપર પગ મૂકીને દોડી. એ જોઈને પાદશાહને

પવિત્ર જીવનનું રહસ્ય.

૨૮૩

ઘણો જ ક્રોધ આવ્યો, પરંતુ નમાઝ પઢતો હતો એટલે કશું ન બોલ્યો. થોડી વાર પછી નમાઝ પૂરી થઈ ત્યારે તેણે બેયું કે તે સ્ત્રી પોતાના પ્રિયતમની સાથે ખૂબ પ્રેમથી વાતો કરીને આવતી હતી. પાદશાહે કહ્યું કે ‘અરે કમળત, તું અહીંથી જતી હતી ત્યારે તેં ન બેયું કે હું નમાઝ પઢતો હતો અને મારી આદર પર પગ મૂકીને તું ચાલી ગઈ?’ પછી તે સ્ત્રી બોલી ‘જહાંપનાહ, આપ તો નમાઝ પઢતા હતા, તો પછી આપે કેવી રીતે બેયું કે હું આપની આદર ઉપર પગ મૂકીને ચાલી છું. હું મારા સાંસારિક પ્રેમીના પ્રેમમાં એ ન બેઠ શકી કે આપની આદર પાથરેલી છે અને આપ નમાઝ પઢી રહ્યા છો, તો આપ કેવી રીતે બેઠ શક્યા કે હું આપની આદર ઉપર થઈને ચાલી છું. આપ તો ખુદાની સાથે પ્રેમ કરી રહ્યા હતા કે જેની પાસે સાંસારિક પ્રેમ નહીવત્ છે. આ ઉપરથી સાબિત થાય છે કે આપ એ વખતે નમાઝ પઢતા નહોતા, પણ નમાઝનો ઢોંગ કરી રહ્યા હતા’ ઔરંગઝેબ તો શરમાઈને નીચું જ બેઠ રહ્યો.

તમારી પ્રાર્થના આવી ન હોવી બેઠએ, પણ સાચી જ હોવી બેઠએ. ક્ષણ ક્ષણ કરીને જીવન બન્યું છે. જેટલી ક્ષણ બરબાદ કરો છો તેટલો જીવનનો અંશ બરબાદ કરો છો એમ જ સમજો. બે જીવન પર પ્રેમ ન હોય તો ગમે તે કરો પરંતુ બે તમને જીવન પર પ્રેમ હોય, એનું કાંઈ પણ મૂલ્ય આંકતા હો તો એક ક્ષણ પણ નકામી જવા ન દો, કેમકે એનાથી તો જીવનની રચના થઈ છે. કલાકો પર કલાકો ચાલ્યા જાય છે, દિવસો પર દિવસો નીકળી જાય છે, પણ તમને તેની કશી પણ પરવા નથી. સ્મરણમાં રાખો, ગયો વખત ફરી હાથમાં આવતો નથી. તમારા અવકાશની પ્રત્યેક ક્ષણ પ્રભુની પ્રાર્થનામાં લગાડો, આજનો વીતી ગયેલો કલાક આવતી કાલે પાછો નહિ મળી શકે. ખરી રીતે તો જે ક્ષણો માલીકના સ્મરણમાં જાય છે તેનું જ કંઈક મૂલ્ય છે.

કહ્યું છે કે—

શસ્ત્રં જ્ઞાનનાં बहुलाश्च विद्याः

अल्पश्च कालो बहुविघ्नता च ।

यत्सारभूतं तदुपासनीयं,

हंसो यथा क्षीरमिवाम्बुमध्यात् ॥

૨૮૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

કંઈ પણ જાણવાની ઇચ્છા છોડી દો. સાર વસ્તુને ગ્રહણ કરો. જીવનમાં પ્રભુ ભજન એક જ સાર વસ્તુ છે, તેને જ મજબૂત પકડો. આટલું જીવન તો ચાલ્યું ગયું. હવે ખબર નથી કંઈ ઘડીએ માલીકના દરબારમાંથી ચીકી આવી પહોંચશે. તમે એ માટે કંઈ પણ તૈયારી કરી છે કે નહિ? જો ન કરી હોય તો હજી પણ ચેતો.

અત્યાર સુધી તમારા જીવનનો મોટો ભાગ અનેક પાપકર્મોમાં જ વ્યતીત થયો છે. એમાં તમને ઘણી મજા આવે છે, પરંતુ જરા વિચાર કરો કે તે ખરી મજા છે? હજી પણ ધારો તો તમારું કલ્યાણ કરી શકો એમ છે, પરંતુ એ માટે તમારે એક કામ અવશ્ય કરવું પડશે, તે એ કે પાપોનો સર્વથા ત્યાગ કરી દેવો પડશે. પાપી અને મલિન આત્મા પ્રભુ નથી થઈ શકતો, મોક્ષમાં નથી જઈ શકતો. ત્યાં તો કેવળ પવિત્ર અને સાચા આત્મા જ પહોંચી શકે છે. આજસુધી તમે પાપાચારમાં જે સમય નષ્ટ કર્યો તેનાથી વિમુખ થઈ જાઓ. તે સમય પુન્ય કાર્યોમાં ગાળવાનો આરંભ કરો. સેવાના કાર્યોમાં તેનો ઉપયોગ કરવા માંડો. એ રીતે તમે જોશો કે તમારો સમય બગડતો બચી જશે એટલું જ નહિ પણ તે સાથે તેનો સુંદર સદુપયોગ થઈ રહ્યો છે જે તમારા કલ્યાણ માટે અત્યંત જરૂરું છે.

જે લોકો દિવસરાત પોતાના વેપારમાં સંલગ્ન રહેતા હોય તેઓએ વરસમાં એક બે મહિના જગતની બધી જાન જોઈ દઈને પ્રભુની ઉપાસનામાં ગાળવા જોઈએ. વ્રત, ઉપવાસ, પશ્ચાત્તાપ, પ્રાર્થના, ઉપાસના, જપ, તપ વગેરે ઇશ્વરાભિમુખી પ્રવૃત્તિઓમાં ગાળવા જોઈએ. ખરા દિલથી સન્માર્ગે લઈ જનારી પ્રતિજ્ઞાઓ લેવી જોઈએ અને હંમેશાં તેનું પાલન કરવાનું ધ્યાન રાખવું જોઈએ. પ્રભુને પ્રાર્થના કરવી કે હે પ્રભુ! મને હંમેશાં સન્માર્ગે ચલાવજે.

અસતો મા સદ્ગમય ।

તમસ્તે મા જ્યોતિર્ગમય ।

મૃત્યોર્મામૃતં ગમય ।

આત્મનિરીક્ષણ માણસને ઉન્નત બનાવનાર એક અત્યંત અદ્ભુત વસ્તુ છે. રાત્રે સૂતી વખતે આખા દિવસના કાર્યોનું સારી રીતે નિરીક્ષણ કરો. આખા દિવસમાં તમે શું સાફ કામ કર્યું? કોની સાથે સદ્વ્યવહાર કર્યો?

કોનું દિલ દુખાવ્યું ? કેટલું અને ક્યાં અસત્ય બોલ્યા ? કોની ઉપર ક્રોધ કર્યો ? કોની સાથે દ્વેષ કર્યો ? વગેરે સઘળી વાતો ઉપર ન્યાયપરાયણ સમાલોચકની માફક ગંભીર દૃષ્ટિ કરી જાઓ. તમારે હાથે કોઈ સાડું કાર્ય થયું હોય તો તે માટે પ્રભુનો પાડ માનો. એ તમારા મહાન્ સદ્ભાગ્યની વાત છે. આખા દિવસમાં તમારાથી જે જે ખરાબ કાર્ય થયા હોય તે માટે ખરા દિલથી પશ્ચાત્તાપ કરો અને ભવિષ્યમાં એવું ન કરવાની પ્રભુની સમક્ષ પ્રતિજ્ઞા લ્યો.

જો નકામા વાર્તાવિલાપ, બિનજરૂરી સભાઓ, નાટક સિનેમા વગેરે સ્થળે જઈને અથવા હલકા મિત્રમંડળમાં રહીને સમય બરબાદ કર્યો હોય તો તે માટે ખરા દિલથી પશ્ચાત્તાપ કરો અને ભવિષ્યમાં એ પ્રમાણે એક ક્ષણ પણ ન ખોવાની પ્રતિજ્ઞા કરો. વિચાર કરો કે તમારું શું કર્તવ્ય છે ? તમે એનું ક્યાં સુધી પાલન કરો છો ? તમારી અંદર શું ખરાબ વસ્તુઓ ભરી છે ? એને બહાર કાઢવાનો કેટલો પ્રયત્ન કરો છો ? તેમાં ક્યાં સુધી સપૂળતા મળી છે ? તમારી અંદર કયા કયા સદ્ગુણોની ખામી છે ? એ રીતે તમે જોશો કે થોડા સમયમાં જ તમને ઘણો લાભ થશે. ધીમે ધીમે તમારી અનેક કુટેવો દૂર થશે, સદ્ગુણોનો વિકાસ થશે, ઘણી નકામી ચિંતાઓ ઓછી થશે, તમે ઉન્નતિના માર્ગે આગળ આગળ વધતા રહેશો ને કાર્ય કરતા હશો તે ખૂબ વિચારપૂર્વક કરતા હશો. આત્મોન્નતિનું એ સર્વોત્તમ સાધન છે.

આ સઘળા નિયમોનું ખૂબ સાવધાનીપૂર્વક પાલન કરો. એ નિયમો પ્રત્યેક મનુષ્યના લાભ માટે જ છે, પરંતુ જો ઇશ્વરી આજ્ઞાઓ જેનું અક્ષરશઃ પાલન જરૂરી છે. પ્રત્યેક વ્યક્તિએ એ યથાશક્તિ તે નિયમોનું પાલન કરવું જોઈએ એનું તાત્પર્ય એટલું જ છે કે વધારેમાં વધારે સમય પ્રભુસેવાથે ગાળવો અને જીવનને પવિત્ર બનાવવું. આપણે ધારીએ તો તેમાં થોડાઘણો ફેરફાર કરી શકીએ છીએ. એકાદ નિયમ ઓછો વધારે કરી શકીએ; પણ આપણા લક્ષ્યને કોઈપણ સ્થિતિમાં ન ભૂલવું.

(સંપૂર્ણ)

સુભાષિત મૌવિતકમાલા.

જિહ્વા રસવતી યસ્ય, માર્યા રૂપવતી સતી ।

લક્ષ્મીસ્ત્યાગવતી યસ્ય, સફલં તસ્ય જીવનમ્ ॥

*

*

*

જેની જિહ્વા રસવતી અર્થાત મિષ્ટભાષા વદનારી હોય, જેની સ્ત્રી રૂપવાન અને સતીત્વ ગુણવાલી હોય, અને જેની લક્ષ્મી ત્યાગવતી અર્થાત દાનમાં અપાતી હોય તેનું જીવન સફળ છે.

*

*

*

ફળ વિનાના વૃક્ષને કોઈ નથી ચાડતું તેવી જ રીતે મનુષ્ય જીવનરૂપ વૃક્ષને જે ઉપર જણાવ્યા સુખખના ફળ પ્રાપ્ત થયાહોય તો જ તે વૃક્ષને સફળ કહી શકાય. અત્ર સુભાષિતકારે ત્રણ બાબતો ફળરૂપ જણાવી છે તેને આપણે સ્હેજ વિસ્તારથી અવલોકીએ.

*

*

*

જીલ તો આપણને સર્વને અને પશુઓ સુદાને પ્રાપ્ત થયેલ છે, પરંતુ મિષ્ટ વદનારી જીલ બહુ ઓછી જણાય છે. સુભાષિતકારે તો જણાવે છે કે વચને કા દરિદ્રતા ? વચનમાં શા માટે દરિદ્રતા રાખવી બેઠીએ ? પરંતુ આ ઉત્તમ સૂત્રનું ખરું હાર્દ બહુ ઓછા મનુષ્યો સમજતા હોય છે. પરિણામે જીલે વાવેલા કાંટાઓ મનુષ્યોને સહન કરવા પડે છે. જે શસ્ત્રથી બચી શકાય છે તે જ શસ્ત્ર જે વાપરતાં ન આવડે તો પોતાના જ જીવનનાશને માટે થાય છે. જીલને માટે પણ તેવું જ છે. જે ધારીએ તો તેના દ્વારા ઘણું સાધી શકીએ છીએ. અનેક મિત્રો કરી શકીએ છીએ. ગુણી જનોના ગુણાનુવાદ ગાંધી તે માર્ગે આગળ વધી શકાય છે—ઈત્યાદિ કામો બની શકે છે; જ્યારે તેથી વિરુદ્ધ જે જીલને છૂટી મૂકી તેનો દુરુપયોગ થાય તો મહાઅનર્થ ઉત્પન્ન થાય છે. પગલે પગલે કાંટા વેરાય છે, અનેક શત્રુઓ ઉત્પન્ન થાય છે. અનેક જૂઠી સાક્ષીઓ, અસત્યો, અર્ધસત્યો બોલાય છે, આળ મૂકાય છે, કટુ વાક્યો, મર્મઘાતક વાક્યો ઉચ્ચારાય છે. આવા અનેક દુર્ગુણો પણ તેનાથી થઈ શકે છે, છૂટી મૂકેલી જીલ દુશ્મનની ગરજ સારશે અને સર્વનાશને નોતરશે એ નિઃસંશય છે.

સુભાષિત મૌક્તિમાલા

૨૮૭

એક જીભ આદેશ કરે છે અને તાત્કાલિક યુદ્ધ બંધ થાય છે, અને તેને સ્થાને સુલેહનો શ્રવેત ધ્વજ પ્રરકે છે. બીજી જીભ આદેશ કરે છે અને તુરતજ સુલેહલયા શાંતિના વાતાવરણમાં યુદ્ધની નોખતો ગડગડે છે. સુલેહના હૃતરૂપ શ્રવેત ધ્વજને ઉખેડી નાખવામાં આવે છે. એક જીભ હુકમ કરે છે અને કેટલાય કાંસીને માંચડે લટકે છે. બીજી જીભ આદેશ કરે છે અને કેટલાય જીવો કસાઈ કાતીલ છુરી તળેથી છૂટા થાય છે, આ સર્વ જીહ્વા બાધના પ્રતાપ છેને? માનવ દેહની ટુંકીસી જિંદગીમાં જીભનો આવો દુરુપગોગ કયો સુઝ જન ઈચ્છે લલા ?

અષ્ટ પ્રવચનમાતામાં જીવ વિષે બે વખત ઉદ્દેશ આવે છે (ભાષા-સમિતિ અને વચનગુપ્તિ) એ શું સૂચવે છે ? ખૂબ વિચારીને, હિતકારી, પરિમિત, મિષ્ટ એવું જ વાક્ય વદો. કાણુને પણ કાણુ ન કહો; કારણ કે—

કાણુને કાણુ કહ્યો, કડવા લાગે વેણુ;

ધીરે ધીરે પુછીએ, કેમ ગયા તુજ નેણુ?

શાસ્ત્રજ્ઞ પુરુષો તો સાચું હોય છતાં કડવું અને પરિણામે અહિતકર હોય તો તેવા સાચાને પણ અસત્યની કોટીમાં મૂકે છે. આ આદેશ ખૂબ વિચારણીય છે. વચનના ઘા તલ્લવારના ઝાટકાથી વધુ સાલે છે, અને તેની સાથે ઉગ્ર કર્મબંધ પડાવે છે. જોન કથાતુયોગમાં એક કથા આવે છે. તેનું તાત્પર્ય એ છે કે પુત્ર ક્રુધાતુર થયે થકો ઘરમાં આવે છે ત્યારે માતા હાજર નથી, જ્યારે માતા બહારથી આવે છે ત્યારે ક્રોધાંધ પુત્ર માતાને કહે છે કે તું કયાં શૂળીએ ચડી હતી કે જેથી અત્યાર સુધી ઘેર ન આવી ? ક્રોધાંધ બનેલી માતાએ પણ તેવો જ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે તારા હાથ કયાં કપાઈ ગયા હતા કે જેથી છીંકમાં મૂકેલું ભોજનપાત્ર ન લઈ શક્યો ! બસ ! આટલા જ ઉગ્ર શબ્દો અને તેના પરિણામે બીજા લવમાં તે બન્ને પતિ-પત્નીના સંબંધે ઉપજે છે. અને નિમિત્ત પામીને હાથ કપાવાનું, શૂળીએ ચડવાનું ખરેખર જ બને છે. આ છૂટી મૂકેલી જીભના ફળ છે. સારાંશ કે જીભ રસવતી અર્થાત્ મિષ્ટ વદનારી હોય તેનું જીવન સફળ છે એ યથાર્થ જ છે.

*

*

*

સૌંદર્ય સર્વને પ્રિય હોય છે. કોઈને કુરૂપતા પસંદ નથી હોતી. સૌંદર્યમાં કુદરતી રીતે જ આકર્ષણ રહેલું છે, તેથી પ્રત્યેક મનુષ્ય તે તરફ

૨૮:

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આકર્ષાય છે. લગ્ન પહેલા કન્યા કેવી રૂપાળી છે એ જોવા સૌ ચાહે છે. કુમારીકા પણ પોતાનો ભાવિ પતિ સ્વરૂપવાન હોય તેમ ચાહે છે, પરંતુ કુદરતી રીતે જ પુરુષદેહની રચના જ એવી છે કે તેમાં કેમળતાના, સૌંદર્યના અંશ ઓછા છે; જ્યારે કઠોરતા વિશેષ છે. તેથી વિરુદ્ધ સ્ત્રીઓમાં કેમળતા, સૌંદર્ય, નમ્રતા વિગેરે વિશેષ પ્રમાણમાં હોય છે. તેમાં પણ સૌંદર્ય ગુણ સ્ત્રીઓને સહજ પ્રાપ્ત હોય છે, અને તેથી જ જગત પર તેનું પ્રભુત્વ વિશેષ જોવાય છે. રાજકારણમાં મહત્ત્વના ફેરફારો થયા હોય તો તેમાં સ્ત્રી સૌંદર્ય કારણભૂત છે. તેથી એકલું સૌંદર્ય ત્યાજ્યની કોટિમાં આવી જાય છે. એકલા રૂપે તો મહા અનર્થો ઉપજાયા છે, એ વાત ઇતિહાસના અભ્યાસીઓથી છાની નથી. રાણી કદીઓપેદ્રા જેવા કેટલાય દાખલાઓ એ વાતની સાક્ષી પૂરે છે. તેથી રૂપવાન અને શીલવાન એવી સ્ત્રી જેને ઘેર વસતી હોય તેને ત્યાં સાક્ષાત લક્ષ્મી વસે છે એમ જાણી તેને ત્યાં નિત્યોત્સવ હોય છે.

*

*

*

લક્ષ્મી તો અનેકને પ્રાપ્ત થાય છે, પરંતુ ત્યાગ ગુણ-દાન ગુણ વિનાની એકલી લક્ષ્મી શ્લાઘ્ય-પ્રશંસાપાત્ર નથી. મમ્મણ્ણ્યશેઠને ત્યાં અનર્ગળ દ્રવ્ય હતું, જેને નીરખી શ્રેણિક રાજ પણ આશ્ચર્ય પામ્યા હતા, પરંતુ તે ધન કામનું શું? જેનો માલીક તેલ-ચોળા ખાઈને રહેતો હોય, ભયાનક અંધારીરાત્રીએ, વરસતા વરસાદમાં જે મનુષ્ય નદીના પુરમાં તણાઈ આવેલા કાષ્ટ લેવા નદીમાં પડતો હોય, એવા કૃપણ મનુષ્યની લક્ષ્મી પુત્રી સદૃશ. પરના ઉપલોગને માટે જ સરળએલી હોય છે ને? તેથી જ જે લક્ષ્મી દાનવતી હોય તે જ પ્રશંસનીય છે.

દાન ગુણથી કર્ણ, વિક્રમ, લોજ વિગેરે આજે પણ લોક જીહ્વાગ્રે રમી રહ્યા છે, એ દાનનો પ્રતાપ સૂચવે છે.

લોકોત્તર પુરુષ શ્રી જિનેશ્વરદેવો પણ દીક્ષા ગ્રહણ પહેલા એક વર્ષ પર્યંત દરરોજ અઠળક દાન દર્ધ, જગતનું દારિદ્ર ચૂરી ત્યાગને પુનિત પંથે પદાર્પણ કરે છે; અને કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને પણ ચાર પ્રકારના ધર્મો પ્રકાશે છે, જેમાં દાનધર્મ અગ્રસ્થાન હોય છે કે જેના પ્રતાપે દાતા અને લેનાર બન્નેનું શ્રેય થાય છે. આવી જેની લક્ષ્મી હોય તે જ શ્લાઘ્ય છે-તે જ પ્રશંસનિય છે. અને તે જ વંદનીય છે.

ઉપરની ત્રણે બાબતો જેને અનુકૂળ હોય તેનું જીવન સાર્થક-સફળ હોય તેમાં શું નવાઈ? રાજપાણ મગનલાલ બહોરા

ચ ચા પ ત્ર

જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે કે પાણીને બાચકા ભરવા અથવા ડૂબતો માણસ તણખલાને હાથ મારે એ જ મુજબ સંવત્સરીને નામે શાસ્ત્રાર્થ કરવા બહાર પડેલા મહેરબાનો તેમાં કાંઈ કરી શક્યા નહીં એટલે હવે આમ તેમ હાથ મારી, પ્રપંચ સેવી મનમાન્યા ગપગોળા હાંક્યા જાય છે-તે પણ નનામા અથવા તો બનાવટી કે ભલતા નામોથી ! માટે આમ જનતા અને ખાસ કરી જૈન જનતાની બાજુ માટે જાહેર કરવાનું કે-જયભારતના તા. ૧૫ જુલાઈના અંકમાં ત્રીજા પાને “આ. વિજયવલ્લભસૂરિ” ના હેડીંગથી જે કાંઈ લખવામાં આવ્યું છે તે બિનપાયાદાર હોઈ ધ્યાનમાં લેવા લાયક નથી. આચાર્ય વિજયવલ્લભસૂરિજી પોતાના તારીખ ૬ મે. ના “મુંબઈ સમાચાર” માં જાહેર થયેલ નિવેદન ઉપર મક્કમ છે અને તે મુજબ પોતે શુક્રવારની જ સંવત્સરી કરવાના છે. તા. ૨૦-૭-૩૭ લી.

રતીલાલ બેચરદાસ શાહ
બબર-ખંભાત

સંવત્સરીને અંગે એક જરૂરી ખુલાસો.

મુંબઈ સમાચારના તા. ૧૭મી જુલાઈ ૧૯૩૭ના શનિવારના અંકમાં “જૈનચર્ચા” ના લેખક “જૈન” ઉપાધિધારકે “જૈન ચર્ચા”ના ત્રીજા કોલમાં નીચે પ્રમાણે લખેલ છે.

(૨) “આચાર્ય શ્રીવિજયનીતિ સૂરિજીએ, આચાર્ય શ્રી વિજયનેમિ સૂરિજીએ, આચાર્ય શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીએ, આચાર્ય શ્રી વિજયદાન સૂરિજીએ, આચાર્ય શ્રી વિજયસિદ્ધિ સૂરીશ્વરજીએ, આચાર્ય શ્રી વિજયપ્રેમ સૂરિજીએ, આચાર્ય શ્રી વિજયરામચંદ્ર સૂરિજીએ, વિગેરે એ સંવત ૧૯૮૯ માં પાંચમનો ક્ષય માન્યો હતો અને જાહેરવા સુદ ૪ ને શુક્રવારે સંવત્સરી કરી હતી.

(૪) સંવત ૧૯૫૨માં પણ પાંચમનો ક્ષય હતો ત્યારે આચાર્ય શ્રી વિજયાનંદ સૂરિજીના સંઘાડાએ પાંચમનો ક્ષય માન્યો હતો. તે માનનારમાં વિજયવલ્લભ સૂરિજી પણ હતા.

(૬) સંવત ૧૯૫૨માં પાંચમનો ક્ષય ચંડાંશુ ચંડુ પંચાંગ પ્રમાણે હતો જ. હાલમાં શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીએ વડોદરામાં ૧૬-૬-૩૭ ના દિને કહ્યું છે તેમ તે વખતે બીજા પંચાંગોમાંના કેટલાકમાં છઠનો ક્ષય હતો. તે જાહેર કરનાર શ્રી પંચાસજી ગંભીરવિજયજી મહારાજ હતા અને તેઓએ

૨૯૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

છઠનો ક્ષય માન્યો હતો. પણ શ્રી વિજયાનંદ સૂરિજીના સંઘાડાએ અને શ્રી વિજયસિદ્ધિસૂરિજીએ પાંચમનો ક્ષય ચંડાશુ ચંડુ પ્રમાણે રાખી પર્યુષણ પર્વના આઠ દિવસોમાં કોઈ ફેરફાર કર્યો ન હતો.”

આ બાબત સત્યથી તદ્દન વેગળી છે. જૈન સમાજમાં માનનીય ન્યાયાલોનિધિ જૈનાચાર્ય ૧૦૦૮ શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરીશ્વરજી પ્રસિદ્ધનામ આત્મારામજી મહારાજના સંઘાડાના સુપ્રસિદ્ધ આચાર્યશ્રી વિજયકમળસૂરિજી મહારાજ, ઉપાધ્યાયશ્રી વીરવિજયજી મહારાજ, પ્રવર્તક શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજ, શાંતભૂતિશ્રી હંસવિજયજી મહારાજ આદિ સર્વ સાધુઓએ સ્વર્ગ-વાસી ગુરૂદેવની આજ્ઞા મુજબ સંવત ૧૯૫૨ માં ભાદરવા શુદ્ધિ છઠનો જ ક્ષય માન્યો હતો. પાંચમનો ક્ષય કોઈએ પણ માન્યો નહોતો. તે સમયે અમોએ પોતે પણ એ જ રીતે ભાદરવા શુદ્ધિ છઠનો જ ક્ષય માન્યો હતો; પાંચમનો નહિ. જૈન ચર્ચાના લેખકે લખેલા આચાર્યશ્રી વિજયનીતિસૂરિજી, આચાર્યશ્રી વિજયનેમિસૂરિજી, આચાર્યશ્રી વિજયવદલસૂરિજી, આચાર્યશ્રી વિજયદાનસૂરિજી, આચાર્યશ્રી વિજયસિદ્ધિસૂરિશ્વરજી, આચાર્યશ્રી વિજયપ્રેમ-સૂરિજી, આચાર્યશ્રી વિજય રામચંદ્રસૂરિજી વગેરે તમામ સાધુઓએ સંવત ૧૯૮૯ માં પણ સંવત ૧૯૫૨ ની માફક ભાદરવા શુદ્ધિ છઠનો જ ક્ષય માન્યો હતો; પાંચમનો તો નહીં જ.

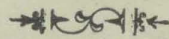
મતલબ કે, આજ સુધીમાં તપગચ્છના કોઈ પણ આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, પંચાસ પ્રવર્તક, ગણી કે સામાન્ય સાધુએ ભાદરવા શુદ્ધિ પાંચમનો ક્ષય કોઈ વખતે પણ માન્યો નથી એ નિર્વિવાદ વાત છે. જો કે ૧૯૫૨ માં જ્ઞેધપુરી ચંડુ પંચાંગમાં ભાદરવા શુદ્ધિ પાંચમનો ક્ષય હતો પણ તપગચ્છની પરંપરા મુજબ તિથિનો ક્ષય ન જ થઈ શકે આ કારણને લઈ કેટલીક ચર્ચા ઉપસ્થિત થઈ હતી. અંતે ઘણા જીજ્ઞાસુ અન્ય પંચાંગોમાં છઠનો ક્ષય હોવાથી એકલા ચંડુ પંચાંગને માન ન આપી સકળ શ્રી તપગચ્છના અનુયાયીઓએ અન્ય જીજ્ઞાસુ પંચાંગોના આધારે ભાદરવા શુદ્ધિ છઠનો જ ક્ષય માન્યો હતો અને એ જ પ્રમાણે સંવત ૧૯૮૯ માં પણ ચંડાંશુ ચંડુને જ માન ન આપતાં જીજ્ઞાસુ અન્ય પંચાંગોને માન આપી ભાદરવા શુદ્ધિ છઠનો જ ક્ષય માનવામાં આવ્યો હતો; પાંચમનો નહીં.

તા. ૧૮-૫-૩૭

અંભાત-અંબાલાલ પાનાચંદ
જૈન ધર્મશાળા.

વિજયવદલસૂરિ.

છેલ્લા પ્રકાશનો

૧	શ્રી વસુદેવહિંડિ. પ્રથમ ભાગ.			૩-૮-૦
૨	શ્રી વસુદેવ હિંડિ પ્રથમ ભાગ દ્વિતીય અંશ			૩-૮-૦
૩	શ્રી બૃહત્ કલ્પસૂત્ર (છેલ્લું) પ્રથમ ભાગ			૪-૦-૦
૪	શ્રી બૃહત્ કલ્પસૂત્ર (છેલ્લું) દ્વિતીય ભાગ			૬-૦-૦
૫	શ્રી દેવેન્દ્રસૂરિરચિત ટીકા ચાર કર્મગ્રંથ			૨-૦-૦
૬	શ્રી જૈન મેઘદૂત			૨-૦-૦
૭	શ્રી ગુરૂતત્ત્વ વિ. નિશ્ચય			૩-૦-૦
૮	ઐન્દ્રસ્તુતિ ચતુર્વિંશતકા			૦-૪-૦
૯	યોગદર્શન તથા યોગવિંશિકા			૧-૮-૦
૧૦	ચૈત્યવંદણ મહાભાસ			૧-૧૨-૦

નવા પ્રકટ થયેલા ગુજરાતી ગ્રંથો.

૧	શ્રી સામાયિક સૂત્ર, મૂળ ભાવાર્થ વિશેષાર્થ સહિત.	રૂ. ૦-૨-૬
૨	શ્રી દેવસિરાઈ પ્રતિકમણુ	રૂ. ૦-૧૦-૦
૩	શ્રી પાંચપ્રતિકમણુ સૂત્ર	ગુજરાતી તથા શાસ્ત્રી બંને અક્ષરોવાળી છુક. (શ્રી જૈન એન્જ્યુકેશન બોર્ડે જૈન પાઠશાળાઓ માટે મંજૂર કરેલ) રૂ. ૧-૪-૦ રૂ. ૧-૧૨-૦.
૪	શ્રી શત્રુજય તીર્થનો પંદરમો ઉદ્ધાર અને સમરસિંહ.	રૂ. ૦-૨-૦
૫	શ્રી શત્રુજય તીર્થ વર્તમાન ઉદ્ધાર અને કર્માશાહ પૂજા સાથે.	રૂ. ૦-૪-૦
૬	શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર. (ભાષાંતર)	રૂ. ૦-૧૦-૦
૭	શ્રી વીશ સ્થાનક પદ પૂજા (અર્થ, વિધિ-વિધાન, યંત્રો, મંડળ વગેરે સહિત).	રૂ. ૦-૧૨-૦

છપાતાં ગ્રંથો.

૧	શ્રી વસુદેવહિંડિ ત્રીજો ભાગ	૩ પાંચમો છઠો કર્મગ્રંથ.
૨	શ્રી ગુણચંદ્રસરિત્ શ્રી મહાવીર ચરિત્ર. ભાષાંતર	૪ શ્રી બૃહત્કલ્પ ત્રીજો ચોથો ભા.

Reg. No. B 431

શ્રી આત્માનંદ જન્મ શતાબ્દિ સ્મારક ગ્રંથ.

પૂજ્યપાદ શ્રી વિજયાનંદસૂરીશ્વરજી (આત્મારામજી) મહારાજની જન્મ શતાબ્દિના સ્મરણાર્થે આ ગ્રંથના પ્રકાશનમાં અનેક જૈન, જૈનેતર ને પાશ્ચિમાત્ય વિદ્વાનોના વિદ્વત્તાપૂર્ણ લેખો આપી આ ગ્રંથને અપૂર્વ બનાવ્યો છે, તેમજ છપાઇ, ફોટાઓ, બાઈબીંગ વગેરે કાર્ય-ગ્રંથની સુંદરતામાં વધારો કરે છે. આ ગ્રંથના વિષયો આર વિભાગમાં વહેંચાયેલ છે.

૧ ઇંગ્લીશ લેખો ૩૫

પૃષ્ઠ ૧૬૦

૨ હિંદી લેખો ૪૦

પૃષ્ઠ ૨૧૭

૩ ગુજરાતી શ્રી આત્મારામજી મહારાજ વિષયક લેખો ૨૬

પૃષ્ઠ ૧૪૪

૪ ગુજરાતી ઇતર વિષયક લેખો ૩૨

પૃષ્ઠ ૧૬૦

મુનિમહારાજો, વિદ્વાનો, લેખકો અને ઐતિહાસિક સ્થળોના આશરે દોઢસો ફોટાઓ સુંદર આર્ટ પેપર ઉપર આવેલ છે; છતાં પ્રચાર અર્થે, મુદ્દલ કરતાં અધી કીંમત રૂા. ૨-૮-૦ રાખેલ છે. એક ગ્રંથનું વજન આશરે પાંચ રતલ હોવાથી બનતાં સુધી રેલ્વે પારસલદ્વારા જ મંગાવવા કૃપા કરવી.

મળવાનું સ્થળ:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

શ્રી વીશ સ્થાનક તપ પૂજા (અર્થ સાથે.)

(વિસ્તારપૂર્વક વિવેચન તથા મંડળ સહિત)

વિસ્તારપૂર્વક વિધિ વિધાન, નોટ, ચૈત્યવદન, સ્તવનો, મંડળો વગેરે અને સાદી સરલ ગુજરાતી ભાષામાં અર્થ સહિત અમોઝે પ્રકટ કરેલ છે. વીશ સ્થાનક તપ એ તીર્થંકરનામકર્મ ઉપાર્જન કરાવનાર મહાન તપ છે. તેનું આરાધન કરનાર જડેન તથા બંધુઓ માટે આ ગ્રંથ અતિ મહત્વનો અને ઉપયોગી છે. શ્રી વીશ સ્થાનક તપનું મંડળ છે તેમ કોઈ અત્યાર સુધી જાણતું પણ નહોતું, છતાં અમોઝે ઘણી જ શોધખોળ કરી, પ્રાચીન ઘણી જ જૂની તાડપત્રની પ્રત ઉપરથી મોટો ખર્ચ કરી, ફોટો બોલક કરાવી તે મંડળ પણ છપાવી આ છુકમાં દાખલ કરેલ છે આ એક અમૂલ્ય (મંડળ) નવીન વસ્તુ જિનાદય, ઉપાશ્રય, જ્ઞાનમંડાર, લાઈબ્રેરી અને ઘરમાં રાખી પ્રાતઃકાળમાં દર્શન કરવા લાયક સુંદર ચીજ છે.

ઊંચા કાગળો ઉપર સુંદર ગુજરાતી ટાઇપમાં છપાવી સુશેખિત બાઈબીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે છતાં કિંમત બાર આના માત્ર રાખવામાં આવેલી છે. પોસ્ટેજ ભુદં.

આનંદ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં શેઠ દેવચંદ દામજીએ છાપ્યું.—ભાવનગર.

